

ترا همیشه تغا ز گوی بر صلیبت + حسود را بکلاه گهر نگاه و قبا + دور تن که دولت شاه ولایتی است در اقصای
 بزرگستان شهر عظیم بوده و اکنون خراب شده در آن دیار سکن منقول و قسماق است از انجاست مولانا کن این قبا
 شاگرد اثر الدین اومانی را دستاورد و بر بهای جامی قبا می پیوزد نوسه از جامه که از پیش پشیمانند برین
 محسن تا نیر سے فروغ لاله گلشن بسپای تو میرید + قبا سے پیشوا کل بیلا تو میرید + قبا جا سے
 وقبا چه قبا جامه کوچک قبا دوزم ملاحظه سے ڈکان قبا دوزم بسته باد + کدول از قبا بغش رنگه
 قبا + قبا بسته کنایه از آماده و بسیار بنی قبا ستن قبا ستن آماده و پیا شدن خود بطامی سے پچین
 بر قبا بسته کنین مباحث + قبا ترا کو کچی چن مباحث + میر معسری سے کلین از یا قوت نه پند بر سر کلاه
 یاسین از پرینان سبدر بند قبا + اثر الدین خسیکتی سے سرد در خدمت بالا تیر در سب قبا + لاله در
 حضرت خسار تو جهاد کلاه + دینز کنایه از پوشیدن دور بر کردن قبا کشیدن دور بر کردن مثل کمال حاصل
 سے چون غنچه تا قبا سے نکوی بسته + صد بار لاله را کله از سر کند + حاضر خسرو سے کل وقت صبح پرده
 تزویر چاک زد + تا این کار جا بک رفا قبا کشید + عونی سے صد جا ک سپرده ام بهر دست +
 تا کرده بهوش یک قبارا + قبا ی کج جامه که نه اد جانب جب بود سالک قریننی سے فرکان تو کا فر است
 گویا + پوشیده چونند دان قبا کج + قبا تک شدن بی طاقی و تشنگی مباحث قبا بردا صحن
 قبا آستن و منی در ضمن مجاز است میر خسرو سے نه قبا ی حیح راجحاط صبح + خاص بهر قبا مت برده
 قبا کردن دباس کردن نیز باس کردن شرف سے چون کلشن میرد سرد من از نیز رنگ + بصر
 تعظیم کلستان در قبا کرده سنت + دباس کردن در محبت خود بیا به قبا در بر کردن نیدن است
 و جبت کردن قبا خان آرزو در نمئی تامل است خوب شیراز سے بنمای عقل و دین را بر درون حسرت
 سرت + بر سر کلاه لیکن در بر قبا بگردان + قبا کردن چاک کردن دین با لفظ برین و جانم
 مانند آن مستعمل میشود اما باد من و گریبان دیده نشده خارج جمال الدین سلمان سے تا که وصل تو کشید
 وصله کارم شود + در فرقت برین را سا تخم برتن قبا + داله هر دے سے باس عاقبت از نیت زیب
 نین جنم است + زرم برینے جدره ایم قبا + دے قبا پوشیدن نیز اسید سے در قبا بقیست
 نیکش آزار + اگر بر نه غم را قبا تو نه کرده قبا کنن سیج کاشنه سے کشا و نه قبا ی تو خوش بود
 لیکن + هزار بار از ان خوشتران قبا کنن + اصنی سے مرغ سحر نره ز نیت هنوز + کل بعد نماز
 قبا کنده و دوا افتاد است + قبا از مصحف پوشیدن طماننا سے نکلوسه ز حب عشق جان چاک
 کرده ام که بزکش + قبا از مصحف اگر پوشم اعتقاد کند کس + قبا ی راه مراد ف جامه راه که در اثنای
 سفر پوشند و جرک تاب میباش نجات سے تر با کانه یلوف سے چه کار کل + برنگ سایه خود
 این قبا سے راه میوش + قبا ی راه راه و محبت راه راه که نشت قبا نو کردن دباس نو کردن
 جامه ز پوشیدن طالب کلیم سے ممکن شد هم مکر جامه ناموس رنگ + کردم خرابه لب من مکنم عریان شوم

مقباب برین جامه قطع کردن مخلص کاشی سه روز با عام خاص است تقطی ضرور + کوبه برگه کوسم حج شد قبای
نوکند + خواند از نادید کے خلق جہاز تکشم + کہنے پوشے / تقریبی قیای نوکند + قبای صورتے
مراوت جام صورت دندان در آب و کل گذشت قیاق و قیق تبر کے جو بے عظیم دلبند کہ در میان
میدانها نصب کنند بر فرازان حلقه از طلا دیا نقره و صنع نمایند و سواران از کجایان میدان اسپان بند
بیایے قیق کہ رسند بجان سپ در دیدن تیر در کمان نهادہ حوالہ حلقه فرمایند و هر کس کہ آن حلقه را بہ تیر
زند حلقه از او باشد و جب قیاق نیز تسلط افوتی یزد کے سے میوزم زرد قف از جہ بنہ شمعہ چرخ + زہر تیر
فلکت مر اچوب قیاق + سیفے بیے سے جون کشتہ تبر بعد از قیق اندازد + از نیم سرد و قیاق دست
ممن بالاست + قیق بختن آن دارد کہ دو آرزو بر جاس نیز گویند لجه سے از تو خجل کل طویل احمق پھلا
نمارہ راقوت داووسق + زان قامت از ختہ او نختہ شد + نہ دیش چرخ جون کہد کے ز قیق + تو کو ہا
قرے کہ ماتہ پشتہ سازند قیاق بجم فار کے و ظفر نامہ شرف الدین علی یزدی فوئی قومی از تراک
کہ شجاعت و دلیر سے شہور از شیرکات سے ہمدان ترمہ جالب و زدہ و قیاق بہ ہمچو کن کرد بکھا سے
چمن بلا چاق + قبضہ بافتح و سہ چیز سے جون قبضہ شمشیر و خنجر و کمان نیز یعنی مقبوضہ و ریخاز است
اور سے سے بر کین از قضا کشادہ شود + از بس قبضہ کمان باشد قبل کردن بختن مجامرہ کردن مینر
سے خد ترا کہ بود سر نوشت آیتح + چہر قبل کند شہر حسن موکب او + قبہ برج حاجی سے کسی خراش
نت صبح کہ وقت سحر + قبہ ز ریزند بر سر ملی خیم + از علم آفتاب قبہ باہ افقاد + بزیم شب اکتاد از سر
شیشہ شہاب + بر غہ سیفے و ترف خرمیان سے در و قبر خما سے من از رشک بیج قیاب +
تا چرخ جار جو یک ارماسخت از زرنگ + قبلہ بالکس کعبہ و جتی معین کہ رود بران کنند و زماز قبلہ گاہ
و قبلہ جو کہ قبلہ نامہ سرد و قبلہ دتھان و قبلہ کاہ محوس و قبلہ زردستیان کنایہ از آتش خورشید و لفظ
سے زدی کرد و سہ خرمیان اوس + فوزندہ جون قبلہ گاہ محوس + یہ معری سے یک تاملہ ماروی قبلہ
تاز سے + یک طایفہ راز کے سوی قبلہ دتھان + قبلہ زن و قبلہ زن بیر خسر و سے کو عار سے
کہ قبلہ زینت سحر + کو رستمے کہ کین خود از رفت خوان کشد + مستے مانان تست ترک بے گیر از آنکہ
نزد مقام خطاست قبلہ زن کاہ برو + قبلہ زمان صبح ارشتہ بگردن آورد + جون رطابے کہ رابطہ
جھان دہ + قبلہ حاجت متعارف است و قبلہ کاہ حاجت نیز صبح سے جون قبلہ کاہ حاجت عالم من در
صائب چرا کہ ای در دل میشود + قبوسے نام طعامی فوئی یزدی سے انم کہ بختم بختہ و خام جھان + دلو
قبولیم ضد جون بریان + شیرین مذاق و صلاطی امان + جون شستہ قطایفم بشام رمضان + قبول
بضم و با فتح پذیرفتن و عاریسیان نمی پذیرفتہ و مقبول بالفظ افادون + و کردن ہستمال نمایند در پیش الہ برد
سے ز عرض حال کہ نقتہ قبول بار جہ خط + جو کل بلوغ سے اید از بہار جہ خط + مفید بنی سے نیت غیر از
ناقبوسے سازگاران + میوزم جون بحر تیر از دل بسند بہای خویش + یہ حسن دہلی سے ای کہ از کمال حسن

۳۵۳ حسن تو حیران شده محمول در سینها غریزی دور دیده، قبول زلالی سے خریداران که در بازار نازاند
 غلام ناقبول آزاد سازند، قیان بتشید با سے فارس سے در ترکی ترازدی که یک پله دارد جانب دیگر
 سنگ از شاہین سیا و نیزند آنتھے دیجای تاز سے سوب کپان طاهر وحید سے آدمی هست زیر بار گران
 از زبان دراز چون قیان قبیده باضم و فتح دویم نام حلو قبیطه سوب آن ملا فو تی یزدی سے ہارن
 از شرق نعت خانہ انگیزین بلب قبیدہ بوسہ شفا لوسے دبستان مجنار مع التا الفوقا
قتل عام خبارت از کشتن جماعہ حیوانات از انسان دیگران چنانچہ تاریخ روز یکشنبہ یازدہم
 شہر ذی الحجہ سال پندرہ و یکصد و پنجاہ و یک ہجری در دارالخلافہ شاہان در حضرت دہلے حر بہا شہر
 عن المکارہ والافات اندرون قلعہ شہر بناہ حکم شاہ شاہان نادر شاہ کہ از ایران سے غضب مند
 آمدہ بود واقع شد تا شیر سے کلکو نہ تو خونے صد باغ کشتن است کہ دید قتل عام کہ رنگ آتش
 قتل گاہ سے کشتن حیوانات کلیم سے قتل گاہ دفاتا شہید او شدم وہاں تیر خمدید و تیغ آب خورد
 علی خراسانی سے چون مجان در کلبت شدہ ہجراہ حسین کا شمسے بودم علی در قتل گاہ کر ملا
 قتلگاہ سے نکار قتلگاہ نیت از غم اک کہ کلبتہ ہستلم خون زد دست اوتہ مع آب جسم
 مع مجاز باضم الکو گو سپند ان سوزن رہا ہم کلکاند سیغ سے جو دیدہ جلوہ تجہاز خوش در میدان
 سر شانہ مجورد عاشق حیران قجاق باضم و تشدید دوم تو انا و جاق و فریبہ دین از اہل زبان بختین
 پستہ مع الحار المہملہ قحط بافتح خشک سال و مجاز بر کیابی بلکہ بابالی متاع اطلاق کنند گوئید
 قحط فلاخیز و فلاخیز قحط نیت سلیم سے حسن بہر عشقبازان قحط نیت ہر کہ ٹھنی دارد از بردانہ است
 رہا لفظ کشتن کنایہ از در کردن میریزنے سے باران بہت کست از زمانہ قحط ہا ہا ہا ہا دست تو بر
 از جان شفا و قحطی فرید علیہ آن قحط زار و قحط آباد و قحطستان و قحط زدہ مودت میریحی شیراز سے
 سے ہزار خرمن برق است دینم جو حاصل ہر قحط زار چین سے خوشہ چین چہ کند ہر ایک کہ م تیغ تو
 صد خون میشود برہم درین کشور ز بخت قحطی است ہدایے ملاحظہ اور تو لیت ساتی سے شب
 نرم اگر قحطی روغن است چرخ پیالہ از در دشمن است و در غمرہ طی آوردہ کہ صرفہ از خرمن حیات
 بیکدانہ از قحطاعت نمود در قحط آباد و جود و حوالش جگونہ خواهد بود و لفظ قحطی را در نشات خود بسیار
 بسیار استعمال فرمودہ ہے ہیران کشان اور از وصال بیٹے ہزان سان کہ خوان بہ ہنید قحط
 کشیدہ جند قحط در علف خانہ افنادینے عمر باخر رسیدہ جو علف خانہ کنایہ از دنیا است
مع الہال المہملہ قد مرادف قامت و قندہ سے فتنہ خیز و لکش دلار سے دیوکی
 و فریب رعای ہرکش شوخی بناہ محشر بناہ جامہ زیب ہوزون کشیدہ افراختہ بلندہ
 مسطیل نازک نماز افرین جہت جالاک جلوہ ساز خمیدہ خم خوردہ خم نندہ خم گشتہ
 دو ہا جوکانی سبک جوان ہر صفات و نقل ہمال ہسرد شناد و غرور سدرہ نیشکر جو ہر سیغے

کل پیاده تیر خدنگ بسنان : عصا مصرع . شعله مینالفت از شهبات اوست خان آرزو سے تاکر وہ
 قبائے موغانی + مینالے قدش خیاره دار است + آہ است کہ دارم بل زار دو کر سیج + کرم الف
 قد تو تکرار دو کر سیج + دینھے در ترجیح قامت بر لفت چنین کفدانه وصف قدش لفت چون کم ای بجای
 کہ لفت ساکن دقد تو بود خوش حرکات + صاحب سے کل پیاده او سرور انجل دارد + اگر سوار شود در میان
 زین چکند + چشم و جهان داله آن قامت رخاست + خوش حلقه ربانیت قد بچو شانش + زلفا
 مشهور سے بر باض چشم دارم مصرع قدر + رتبه طبع بلند از انجام روشن است + مغز فطرت سے
 جو شعله قدت آنکج سج دباب کند + کم زیم گسستن میان خوف و رجاست + بنال ناز پرورش تبسم
 بارے آرد + چه صلحی بانک سو داده مشب جو بچنی را + طور سے سے خلد از رخ تو شکفته تربیت
 باقد تو سدره آنقدر نیست + وباللفظ بچوش دزدیدن در است کردن کشیدن بستمل دالم برود سے
 سے بنقوم کہ حشت است سرایر نشان + در بجل نموده آبر بر این شان + دزدند بچوش قد کہ حکام خرام
 بپیرفہ نغیند برین سایه شان + طاب و حید سے باز آید از چشمه سار چشم تر قد میکند پسرو بالائے
 تو بچو نخل نظر قد میکند + سنجو کاشی سے گفتیم کہ قدی است کم نعت کون شد + کوی فلک حم شد
 جابے بکین بود + صاحب سے چون تیر بر کہ راست کند قدرین بساط + باقامت خمیدہ رود چون
 کمان بچاک + میکند زنگار قد چون سرور آینه ام + تم غم از برین پاک من برزدین + تا بنال
 تو قدر بکش تقدیر کشید + سرور فاخته از طوق بز بخر کشید + قاسم مشہدی سے زقر سے کی تواند
 سرور دم زد پیش بالائش + کہ از بال سے قد میکند سرور در پیش + طواد در توفیت براق سے دہ باد
 کرد در پیش بباد + چه سان قد کند از پیش کرد باد + دقد کشیدن بر خاستن تو عظیم مسج کاشی سے
 قد میکند حسود کہ باار سے سیج + الامان حکایت سرور است باکد + دقد یعنی اعزازہ نیز آمدہ بخانجہ
 گویند این جامہ بر قد فلانی دقد اند کے با اندازہ قامت فلانی در بخار با کد ف است عن سے
 نہ اطلس فلک نشود عطف دینش + بر قد کبریا کے تو دزدند اگر لباس + دہر گاہ کہ چنین گویند کہ بر قد فلانی
 بریدہ اند مراد آن می باشد کہ این امر مخصوص باد گردیندہ اند دہر گاہ کے نیز سے بخانجہ درین مقطع سے
 لباس فقر بر اندازہ منت سلیم + کہ جامہ الیت کہ بر قد من بریدہ خدا + الف قد + برود قد بسی قد
 شمشاد قد + خوش قد + سدرہ قد + قد فلا بچر نیست یا ندارد سے رتبه دبا یہ خان آرزو قدر خواندہ
 اند نہ قدرین بیت نیز سخن است کہ از طالب علمی نیست طالب علمی سے عارین را با کل دشمنان و قد جلوه
 نیست + ننگ می آید جو کل ہم آغوشے مرا + قدح با تحریک کا ساقہ قدح و قدح جمع و گرد آید
 کوشش تر از دلال از شهبات دست و کلد سے از صفات در بحث خرد کشت انور سے سے بزنگاہ
 تر ابلال قدح + ہمہ وقتی بر آفتاب عفار + میر خسرو سے ہوش بگرداب قدح در فاد + داد ہمہ رخت
 ادب را باد + منرا بیدل سے سخن کز لب شیشہ بیرون شود + بکوش قدح ہمار سے خون شود ہوا

و با لفظ خوردن نوشیدن و آشامیدن و کشیدن و چسبیدن و پیوندن و زدن گناہ از شراب
 خوردن پسین در بحث در رکاب دیدن گذشت و با لفظ بر سر زدن و بر سر کشیدن کمال عیب خوردن
 فیضه و فیاضی سے عاشق قدحی کہ در جگر زدہ و مشوق ہمان قدح بسرزوہ مرزا قاسم تبریز سے
 راہ تخلص سے چون تکلفان نہ بر اندازہ ساغر کشتم + صد قدح چون شاخ گل کیا بر سر میکشم +
 مرزا ابرہیم اوسم تخلص سے اگر تیغ بار دو ساغر کشس + قدح سر ساز و بر سر کشس + زلا سے
 در حکایت دختر پیر زول سے گرفت و بر لبش ستارہ نہاد + قدح نوشید و لب بوسید و جان داد +
 میر خسرو سے من است خون خلقی ہمہ دور سے وادم + مخور این قدح کہ فردا بخار خواہے آمد + سخن
 کاشنے سے متان قدح بہ نیت خیر اعلیٰ زودہ + آن نیم شب کہ نوزہ حی علاز دیم + صاحب سے
 امید + بلغس داشتند از نسیم + کہ انقدح چسبیدن تمام میگردد + و بر بنقیاس قدح کش و قدح
 بہا سے و قدح آشام و قدح خوار و قدح نوشش یعنی صاحب سے واکند ارشس کہ بخون جگر خود
 سازد + کیت صاحب کہ بزم تو قدح نوشش شود + مولوی جامی سے گناہ امر زندان قدح خوار
 بطاعت گیر پیران ریاکار + وحید سے دل قدح آشام و فغان نغمہ ساز + ساختہ در بر رخ شاد
 فرساز + محمد بحق شوکت سے قدح کشان ز نشاط انقدر قیامت صیبت + بیاض کردن مینا
 مہج مشربیت + بہا شا جو سر دو قامت یار + برب جو سے شد قدح بہا سے + علی خراسانی
 سے بر ساغر جم چندہ زندہ چون گل خورشید + نہ جرعه پمانہ زندان قدح نوشش + رخسے درش
 سے عارفان از سے ز شیش دل سیر گرم اند + چشم محو تو بردست قدح بیانیت + ظاہر است
 کہ در بنجا قدح پیا جبارت از ساقی است قدح تو کہ قدح ہمارا باز و ملاحظہ سے قدح گری سے بود
 در دست جرج + نمی شد قدح ساز با بست جرج + قدح زین گناہ از خانہ یا قاش زین تاب
 سے جلوة میگردد سمنہ تو در تکیں میر کیت + آ بجزوان ز کنار قدح زین میر کیت + قدر با تخریک
 طاقت و نورانے و برابر و یکسان جلا لاکے طاقت اور تفریہ نوشندہ بار سے چون مقتضای نزول فضا
 با کش کش قدر برابر توان شد و بینی نظیر و ملاحظہ سے سے حریت کشتے من کو مشق غیر از من +
 کمان مہر کہ بر ایم قضا قدر دارد + قدر بایہ بیم و قدر سے بیاسے تکلیف از کی از جر سے پسین در
 بحث آ کشیدن گذشت و خواہ نظامی در ذکر فتح سکندر بر رویان سے قدر بایہ بستند بلرگ
 ساز + کر زبان سوی روس رفتند باز + و جای دیگر سر بایہ سے بود بر یکے را قدر بایہ پیش
 بزبان پیش بر ساز و اسباب خویش + قدر انداز تیر انداز حکمی کہ ترش خطا کند
 مشکلم بہت برسد و ہا یعنی تا در انداز نسبت گذشت رخسے و نشس سے می ہی از جا کماندار
 اگر سستے کند + از قدر انداز سے تیر بلا غافل بہا شس + نظیر سے بنشا بوری سے کہ کو این
 صفت سگنان قصہ ضعیفان کلمندہ + کہ درین قافلہ گاہی قدر اندازی نیست + صاحب سے از

چه مثل افتاد است + که تا قدم زده ام پاس بر دل افتاد است + مرزا ابو تراب المخلص بر تراب درین معراج
 تصرف کرده و گفته + که تا قدم زده ام بر سر دل افتاد است + حکیم سے سوخت سبب تعلق دل و سوده
 نشست + قدم برقی بسر منزل ماسے افتد + قدم شمرده نهادن با حیاط نام راه رفتن صاحب
 سے قدم شمرده بند حسن در قلم و خط + جو عالی کے حساب می آید + سے صاحب قدم شمرده بند
 بر بساط کل + در پاس هر دو که شکست است خارا + قدم بر سر بر تارک خیر کے زدن و نهادن کنایه از
 بالائی کردن و ترک زادن آرا شیخ شیراز سے بان زبره دستت زدم در رکاب + که خود را نیاد و دم اندر
 حساب + کشیدم قلم بر سر نام خویش + نهادم قدم بر سر کام خویش + میر غزالی سے ستم نهادن
 قدم بر سر جمال + غم تو فکند حمت فزع در دل فقور + شهریار بخش کویان از جهان برداشتن
 زانکه بخت تو قدم بر تارک کویان نهاد + باغی سے بگوشش زبرد و طرف بر دلان + نهاده قدم بر
 جان یلان + صاحب سے غوطه در بحر گمرازه بازده ایم + در دل خاک قدم بر سر دریا زده ایم +
 قدم از جان بر آوردن کنایه از ترک جان گفتن قدم در میان دو کس گذارستن کنایه از واسطه شدن بر
 خیر خوبے طرفین ابو طالب کلبه سے خاکبائے تو قدم کر کنوار و بیان + که بمسم صلح دید و نیای
 راه + قدم سودن و قدم کشادن و قدم سنجیدن قدم زدن کنایه از راه رفتن و در راه قدم کشیدن
 مثله از راه کشیدن یعنی باز ماندن از رفتار و چیز کے در قدم کشیدن یعنی پای انداز کردن مستعمل
 شیخ شیراز سے جان در قدمت کشم دلیکن + زرم نهی تو پاس برس + شفای سے مرد کعبه عرفا
 پاسے استلال + قدم کش حرم دل کشیم ایقان بخش + نظامی سے قدم بر قیاس نظر میکشاد +
 مگر خود قدم بر نظری نهاد + نظام رست غیب سے دشمن بگریز چون قدم بکشاید + آن نیت که رفت
 ز صفت از بی باید + گر سایه رود ز پیش خورشید و + چون وقت زوال شد ز دنبال آید + سلیم
 سے جو خسته از ان میکشیم قدم در راه + که نوشته بخار ضعف نیست در لرم + ملا فقی زردی کے
 سے ز استاق ایمان قدم سے کشم + شهر باغت کذری کنم + صاحب سے از قدم نونے زرم
 خلق کشید + بگوش جان بشنو صاحب این صحبت را + والد هر دو سے براہ دوستی ہمار کے منت قدم
 سایه + ہر گاہ سے کہ کنڈار دونا چشمی از وہاں کے قدم دیم دیک لکھا + بر ستم قدم زود + صد جان
 قدمے چشم تو خوش میر دست + میر خسرو سے خضر بندار سے قدم زود رہے او سے زمین + پاسبان
 در مانع خاک بود در امید + قدم را کلبانگ زدن جلد و نیز رفتن دالہ بردی سے قدم را نازہ کلبانگ
 زوم برہ نمیدانم + ازین بہ نیت مرد را ہر دو قدم بردارے + در قدم گرفتن و در قدم داشتن همراه
 گرفتن و همراه داشتن ملائمتے نکلو سے ہمکنار تو کیرہ زمین کی کوزد + کہ بچو سایہ مراد و قدم ہی کیرد
 قدم حفت کردن ضمیر کے در صفت قلم سے نکرده کے از عبید رخصم + جو او حفت در راه خدمت
 قدم + صاحب سے چون خامر قدم حفت نامہ درین راه + در سیر و سفر عادت بر کار و بار یہ

مع الرار المهل قراب بالکسر نیام تیخ و این ترکیب نام در عربی نیز آمده حیاتی گیلانی سے جو کئی
 نیت در سوگام + تیخ آن به که در قراب کم + قراب با لفتح و تشدید دویم و تخفیف سفینه طوسے سے
 پر کشته از قراب امید جام من + یکبار کشته باش فلک کو بکلام من + قرار با لفتح آرام دار آنگاه و این مجاز
 است قوله حیاتی قرار کن و آرام دادن + آرام گرفتن + لازم و معنی سے هر دو آمده و با لفظ استدان
 و گرفتن + و دادن + و داشتن + و بستن + و کردن + و زدن + و آوردن + و افتادن + و بردن + و عمل و نمونی اول
 نفعی آن بلفظ بے کنسند و اله هر دو سے ساز طب کتون که زیر عظم + داد بروج محل قرار مکانزا + معنی
 بخنی سے نیت آرام بخار و یار + میدهم خود را بشمیرش قرار + ظهور سے فارغ از کله با خوش
 قرار کے دارم + نیت امید و فابا تو جفا کاره مرا + میریزی سے وزارت از بر تو رفت مدته بسفر
 کشت کرد جهان و جهانیان بسیار + چو بهتر از تو کے منشن خوش نید + نشست با تو بقیم و گرفت با تو
 قرار سے کرده اهل مشرق و غرب با نصافت قرار + کشته چشم ملت دولت با قبالت قریر +
 نوری سے ملک سیم بر ملک قرار گرفت + مدد کار اخرا اعتبار گرفت + صاحب سے اگر چه سندن
 تخت من قرار گرفت + هنوز یوسف خود را بچاه می بینم + در بحر بکینا رگبر و قرار سوج + بر باز تو مقدمه
 نازدیک است + در خاکسار سے انکه جو صاحب تمام شد + بر صدر اگر قرار کند استانه است +
 بدر حاجی سے بسو سے نه قرار فرزند نشد رنگ + جو قوفه کله شاه چمن خود از دور + حافظ شیراز
 سے خدارا چون دل رشم قرار بت با زلفت + بقرا عمل دشمن را که جان را با قرار آرد + سے دار
 بسته ام با میفرودشان + که در غم بجز ما غمگیرم + قرارگاه صاحب سے جو موجب که بدر پیکار
 رفت + قرارگاه مرا چکس نمیداند + قرار داده مسلم نشوت تاثیر سے با خوشی از قرار قتل به +
 معشوق قرار داده خرابی شد + قرار کلوله جبه سپاهی است که از کیفیات خاصه تریاک مانند جلا لای طایط
 آورده بحب قرار کلوله که مرد نکا سا جابر سرد چشم اصحاب دارد چشم بیا ه نمیتوانم کرد قرار سورن بفتح
 اول و ضم سین و فتح رای مصلحتین کے که بسر کرد کے فوجی از طرف سلاطین در راه + بشینه تا قتل را از
 منازل مخوف محفوظ اند و معنی ترکیب آن در زکے سیاه چهره رنده قراب سپاهی و سورن رنده تاثیر
 سے اخرا ن چهره قراب سورن خط خواهم شد + بلکه خال توره قافلہ موزند + قرار بفتح هر دو قاف
 آواز کردن شکم و نماز مطلق شور و غوغا میرنجات سے هر دو دل سے نشینم منع دنیا میکنم + این قرار از راه
 حق تعالی میکنم + قرآن بوزن بران کلام الله و نیز مبنی خواندن قرابت بوزن کتابت مشکو و در کتب
 قران مبنی مصلوۃ هم آمده قران مذکب ترانے که بران کار طلا کرده باشند میر محمد علی راج سے بر کرادنا
 و دین بر در مطلب باشد + در نظر جلوه قران مذکب باشد + قران فرد خوردن کتابه از قسم قران
 خوردن مثل صحف خوردن سے شانی تبرک عشق تو سوگند میخورد + باور کن اگر همه قران فرد خوردن +
 قران سراقای ملاحظه در توفیق کرالا سے ز آواز قران سراقا بر طرف + بود فیض بیا مقام شرف +

شرف و قرآن خوان کنایہ از مردم مغزول از حکومت منصب قرآن پاکست معارف شنیدن چیزی بجز سے
 حضرت شیخ سے اول مکہ توفیق نہ آئی نہ بود بر زمین حکامہ پر ہیز نہ بود تا نفس بستہ بود یا قوت لبس
 با آب قرآن آتش تیز نہ بود و فارسیان معنی حکامہ و فساد نیز استعمال کنند سے تا بروئے توفیق نہ
 مقابل خود را و بدو ہر شب در قرآن مرا و نوبہ سے شیراز سے میکند با کوکب بخت سیاہ
 من قرآن و بکے بر پاک ہم داغ فنا سو ختم و وہم آمدن دوستان یا زیادہ در برجی بیک در جسم علم آئی
 حدین ہند با حسین نور سے بر آسمان جلاش بہر قرآن کہند و ہر انمفش اندر زمین جو قارون با ڈ
 و نیز زمان فوت دہاک اشرف سے دار و از چشم قرآن بر کس بدینا آمدہ و میکند بر کوکان کا شب
 خون آبلہ و گردش ایام مجلس کا شے سے کے دہ آہ دل مظلوم ظالم را امان و ترقی دارو این
 سنگ سیاہ و شیشہ ست و صائب سے بگلف دوسرے دست ہمارہ کہ خط بنبر عذار نو
 فراہا وار و ہسینہ کا شے سے شے کہ قصہ زلفت گذشت دستم کہ بچہ چہرہ نگار ایسے قرآن دارم
 قرآن کہ نشتن زبان محنت گذشتن عطا حکیم در باب افتادون مدوح لایاسب چہ قبلہ زمانہ ازین
 تکدل مشہور صاحبقرانے از تو قرآن کہ رویت توفیق ابی سہمی کاہ ان خیال بود کہ سایہ بر زمین
 و نیز قرآن گذران خلاص یافتن از زمان محنت شغالی سے از گریہ ام ایچرخ قرآنہا کہ رہے و شب بجز
 باشس کہ دارے خطر سے باز و تراول در فرنگ ترکی کے کہ سیاہی برینہ بر دید بان نیز اطلاق کنند
 دید نگارے کہ صید از دور بہیند و از خصوصیات نگار آگاہ باشند و ریخا عمہ پیش بادشاہان ہند بسیار
 موز و کرم بودہ اند و دارو غہ ایشانرا تراول بیگے گویند و جنگ انداختن با حرفت و روز جنگ پشتر از
 فوج ہر اول بودن باین است متعلق است و فوجی کہ پیش پیش رود و از سیاہی زدن غنیمت خورد و جوہم دید ہست
 تاثیر سے در جنگ رو بہ رخسار چون و کش و چشم سیاہ نہہ و حال سیاہ تراول و داد آہنی کہ بر لب
 نہہ و ق باشد و تھلکی در وقت سردا و ن نظر بران دارو در از در فارے ملس گویند کلیم در
 نہہ و ق سے بلب تراول زہی باس نشین خالیست کہ دید بان نش از چشم بر بندار و تراول کا
 مکانے باشد ہندیک فرسخ از شہر دور جمعی از حارسان شب در روز ما کا ان چشم براہ باشند اگر سیاہ
 غنیمت از دور بہیند برے خیابان درو بان شہر آتشی بر کنند و حارسان مذکور را و فارسی دید بان گویند
 بر جہت معنی مطلق کہ بیان است تاثیر سے میان ابرو و رخسار بر یو درنگ ہست و تراول کا شہر فرنگ ہست
 تراول بہر دو حالت و با کومودہ در فرنگ تر کے غوک کہ تازے صفحہ گویند سندان در شتاق
 گذشت قرآن باضم جہت سے کہ در راہ خدا ایسا تصدق کنند و بدان تقرب جویند بجا تعالی ذابان
 یعنی مطلق تصدق باللفظ رفتن و شدن و کشتن و کردن استعمال کنند و مجتہد بقرآن رفتن و گردیدن
 و بقرآن سر رفتن و کشتن بنی شغالی سے حکیم دریم مذکور بل بزرگی کہ بقرآن سر زخم ڈر میگردد و
 بقرآن بقصد ہر اسے شہد م کفہ جانا جو میگردد و جہا جہا جو میگردد بقرآن تو میگردد و بقرآن ہست

والد برزکے سے عید والد تو دجان دادہ مجروحی تو عید نادیدہ فراد کس کند قربان راج کلیم سے برز عید قربان
کنے حریفان را + مرا کبوسے کہ دست ترا خانہ دم + میر محمد فضل ثابت سے از کو تیر فتن است مشکل +
قربان سرتو میتوان رفت + دیکے از ساتہ فرایہ سے قربان شوم ترا کہ نہ نشہ بنوز + خلاص من
محبت من عقاد من + دہنئے تر ہنے مجاز است و مثالش در بحث نکشت حیران کہ نشت قربانے
سنجواکاشے سے در چراگاہ بناہ تو پر عید کثیت + نشہ از خیر مرغ کل قربانے + قربانگاہ چاہے قربان
کردن حیوانات کلیم سے بر نزار و کس شہیدان راز قربانگاہ عشق + کتہ را سیلاب خون نیاز میدان
میرد + قرت باضم رفته بجرعہ و ظاہر نشہ ترکیت شرف سے لب برب یار و دیدہ پیش نیست
بمانہ بان دو قرشتہ نمیش باقیمت + در شمال بغین شین مجہد و اخلام مطربان مہرے کا دلہا از خرطوبے
کر شیخ ابو الفیض فیضی مستقر نجات متعارہ در بحر تصنیف نمودہ معلوم شد کہ زبان انجاء است قرض
بالفتح وام دادن و وام قرض جمع و بالفظ دادن مستعمل و بقرض دادن مشکہ و سند آن خواگی نخواہ کردن
گذشتہ بعمیتی قرض کردن مسیح کاشے سے یک سینہ دار آہ زمسایہ قرض کن + مسایہ کرنسیدہ
از مسایہ قرض کن + دہنئے قرض گرفتن نیز آمدہ سلیم سے اینچہ فغان نزار و کرجفانے دیدہ + سخت
بصبرے سلیم از کہ تاغل قرض کن + مخلص کاشے سے قرض از کریم کن کہ دفائش گرفتن است + ہند
تسرف روزہ ادائش گرفتن است + قرضدار و قرضخواہ ام قرض بخداد بد است مثلث مشہور در ایران
کہ قرض دادن بخداد بان کہ سود کردن آنجا ای اند بسیار بدی ہندستے کہ از دیون نویساندہ بگیرند کہ اگر وعدہ
نرساند در برابر بد سلیم سے رہے شدہ ام بقرض ہم گہشد + میدانم اگرچہ قرض بخداد بد است + قرض
بوجہ قرضے کہ وجہ ادای آن در نظر نباشد طورے در مدح مروج سے قرض بوجہ نا امید ترا + کتہ
امید بخشن رضوان + قرطی و قرطہ بالضم عرب گرتہ انوری سے کہ ہند از دین بروردند لولو + کہ پوشد
از اثر باد در حین قرطی + فراجہ حال الدین سے آن قرطہ مہ کہ چارہ شب + خود دست نکاشت
یک بنانت + مجد ہکر سے بچکان چکان خویش از رخ جو نارد قرطہ + کشان کشان ستر لفتش دراز
درد من + قرعہ بالضم چیزے ہند از خوب دستخوان دانستند آن کہ بوقت فال کشادن مغلطانہ
و بالفظ زدن و انگندن و انداختن و افکندن مستعمل مرزا صاحب سے رسالہ کہ بدست چون ہما
از سایہ عالم را + ہان از خوان قسمت قرعہ ام بر استخوان ہند + خواجہ شیراز سے باضم او عرض
بہر کس کہ نمودند + عاجز شدہ این قرعہ نام شہر اقاو + دیگر ان قرعہ قسمت ہمہ بر عیش زدند
دل خمیدہ مابود کہ ہسم بر غم زد + طورے سے اسے بخت خستہ فال می بال کہ غم + از رنگ بنام
چشم مازعہ فلند + میر حسن دہلوی سے رد میوزیدہ دگر قرعہ خواہم انداخت + کہ لبتہ است
ہان آیت رحمت عالم + قرعہ زن آنکہ بقرعہ فال زرد میر خسرو سے قول سے کس نیت بہر استوار
شاعر قرعہ زن دختر شمار + قر قادل بالفتح و اول قبل اللام جانور لبت سیاہ رنگ کہ بر غم ترا

که پیران با دشمنان ایران بزجاج نصب کنند از بعضی زبانان به تحقیق پرسیده که قدر دست و آن خردس
 صحرای و اغلب که ترکیت ملاطرا سے صبا میرساند زوراج جام و بقرقاول شمشیر مردم سلام و تاثیر
 سے میرسد چون نو بہار از صید زنگ عاشقان و بال قرقاول بسرا دستہ کل نریزد و قرق بضم اول و فتح
 دویم منع دیار از دشمن محتشم کاشنے سے بہت از قرق ششم دیار دست خودش نریزد و زبان جوہر جان
 دور کہ در پیر شمشیر و دینے خشک نیز از فرنگ ترکے معلوم شد شقای سے در مجلس خان در او ادب
 بہین و مع آمدہ بہر غبت اسباب بہین و بر طاقہ کوزہ قرق نریزد و یک قاب طعام بہت شقای بہین
 قرقی محصل منع رفیع در عطر و صفت ماہ رمضان نوشتہ قرقی سلطان شریعت بہت بر او ہلال ہر سر
 قرقی بہر دو قاف نوعی از پیش ستار کہ آزاد و عرف بند کہر کی گویند شاعری در جو کف سے بان چیرہ
 طرہ بردار او و علم قرق سے پچ انداز او و قرقہ بوزن غرغره نام جو خست کہ کنا ہکا ران اریسمان
 بستہ بان آویزند درین از اہل زبان بہ تحقیق پرسندہ قرقی نو سے از کلاہ کہ در سو اہت زمان مخصوص
 بادشاہان بودہ درین زمان از ملبوسات عوام بہت قرقون بہر دو قاف دین ہلک بوزن رنمون
 سر پہ قرق بکسر اول و سوم نو سے از رنگ سرخ ایل کیو سے تاثیر سے رخت از بادہ و اگر محل قرق پوش
 است و کہ بر از زہ ترا ز کل سطر سے آید و اسمیل ایما سے بہر خطہ چہرہ تو برنگے شود ز شرم و
 این قرق فرنگ چرا رنگ بست نیت و دغان آرزو میفرمانند ظاہر از کیت جہت قاف در فار سے
 نیامدہ و بفتح سیم چرا کہ قافید مرکز و نظر آمدہ اشرف سے آب درنگ گزادہ تصویر از قرق فر بودہ
 بادہ کلکون دم صورت ہیولا سے مرا بہ قرقی مثکہ بادہ قرقی شراب سرخ ملاطرا در توصیہ
 سے از و جوش در بادہ قرق سے و زردیک ہم علی بنی و قرن با فتح روزگار در زمانہ مدت
 سی سال یا ہشتاد سال یا صد و بہت سال درین اصح است کہ نے منتخب و فحتمن در صراح میقات
 اہل طایعت ادیس قرق سے منسوب بدان لیکن صاحب قاموس بملط آن حکم کردہ دگفتہ کہ صحیح کون منسوب
 بقرن نام شخصے کہ از جہاد ادیس بودہ و فارسیان بہ نسبت صاحب صراح بہر دمنی متحرک استعمال کنند
 سے بیکس را بنود تاب جو بہت سے عشق و بشکند حرف تو دندان ادیس قرقی و نور سے سے
 دو قرن از کر مت بردہ جہان برگ و لوا و توجہ در نے کہ جہان بتوجہ بے برگ و نوست و قرق و
 نظامی سے ستیزندہ رو سے زالان کرگ و شب خون در اور وہ مجون کرگ و بدر نہ آن ماجت
 راہ یافت و بقرد را ہا سو سے نوب شتافت و قرق سے شدن معاملہ با بضم و فتا سے جتانی
 رسیدہ بر ہم خوردن کا نعمت خان سے در محاصرہ جہر آباد آردہ بہادران جون دیدہ کہ معاملہ قرق
 شدہ بر مالیدہ قردت جزیریت کہ دوزخ و جوش دنہ تا بہت شود باز بہت بر ہم زندہ تا تر شتر
 گرد و بخرد و یوز و نہ دفع صفرای او کند درین نغز ترکیت بیجو در از قردت بہنوی سیاہ سچ کاشنے سے
 این چرخ پلنگ قرین رو کند و یوزیت کہ با قردت من فر کند و بر این یوسف سرا با لیکن بہر پیش

قرق

بہر
 شمشیر
 کبیرہ

زینجا فکئی بوکنه قریه دیه قری المغم جمع تا نیر سے دلا کہ بود قریه چشم سیاہ او و کذا شتم بغیر خراج نکا او
قریه انجی محاذ سے یکہ یکہ ہند در بنا و عمارت و پوستہ شدہ بجز سے قراین جمع و فارسیان یعنی شاد و ہند
استمال کنسند و بر نیاس بغیر نہ صائب سے قرکان نزد خانہ بر انداز سینہ است + الماس در خواش
جگر بغیر نہ است + با قرکان سے با تیرہ شیم و در جہان منت + اموز کے قرینہ + دین مجار است
مع الزار استازی قرار بوزن بزاز ابریشم فروش و علاقہ بندہ سالک قرینے در صفت
اگر نام علاقہ بندے کے نظر بر روی نیکو دے دہشتہ گوید سے اگر اموز قد شش سر دہسہ افزا منت +
شاہ خوابان جہان اگر قرار منت + قرہ بوزن مزہ لکوتہ قرینے شدن در خشم آمدن چہ مردم
انجا مغلوب بختب اند سلمان سادجی سے اگر چہ نیت ز قردین و روتا زادہ است + دیک
میشود اندر حدیث قرینے + دقرینے با بون رانیز گویند جلالای طباطبا در عیونبای زبان نوشتہ
پیر سے قرینان کردہ با نطوف سے اقتدہ قرینا شس در تر کے نبی سرخ سر قرل سرخ و باش سر
مع **الکسین المہملہ** بالتحریک سوگند و با لفظ خوردن مستعمل مرزا نصیحی برود سے
نہا بار قسم خوردہ ام کہ نام برا + بلب کیا دم الماسم تمام تو بود + دبا لکسر برہ و شش از جز سے
قسمت با لکسر مثلاً قسم خوردن جمع و با لفظ خوردن + و کردن + و نهادن + و افتادن + مستعمل در پیش
دالہ برود سے یکہ خرم رسا قسمت صد سینہ نیقا و + از بس شہا و گمشا اور غلو بود + شیخ شیراز
سے برفت آئین را و قسمت نہاد + بہر یک سپہ زبان نصیحی باد + محمد خان قد سے عشق چون
قسمت اسباب معیشت میکرد + لالہ داعی ز میان برودہ کہ دائم دارد + عرفی سے عشق نہ قسمت من
خواری و آفت + خواری بہ محبت کشم فی لطافت + صائب سے آب و رنگ چہرہ اور اگر قسمت
کنسند + بے سخن کلکونہ جذبین کلکان سے شود + ہر کہ در دنیا سے فاسے زاد و عقیقی جمع کردہ قسمت
اموز خورد و دل ز خورد جمع کردہ + قسمت خورد روزے خورد نظامی سے جو قسمت خوردن کنے رام خورد
بران قسمت افتادہ دان نام خویش + مع **الشین المعجم** قشقہ تبر کے نشان پستانی اسپ
و فارسیان بسنے نشانے کہ کفار بر پستانے کنسند از عقراں و صندل و غیر ان استعمال نمایند اور ادکان
در ضح سے مگر حل کردہ خورد شہید شد سیما فر زاد + کہ آن خوردش قشقہ کا فر شلہ در چین چین دارو +
قشون تبر کے فوج میر نجات سے کشودہ شاہ کلڈا طرہ سنبل + سیاہ قشون نو بہار پیدا شد +
عبدالداغی سے چہل از قشونان ار استہ + ہمہ زور مندان نو خاستہ + قشون بفتح اول و ضم دوم
در تر کے خرخرہ آہنے کہ اسپ بان خارند اثر در زریہ سے کشیدند گردان کوتہ نظر + صفی چون
قشوز پنے یکہ یکہ + مع **النصا و المہملہ قصاب** بوزن نواب بر بندہ گوشت درودہ ہائے
آن قصاب شکن نام نے از کشتنہ دآن زور بر کردن حریف آوردہ بر زمین زدنت چنانکہ قصاب
گو سفند را میر نجات سے مدعی گرجہ خود از امر ہتے دارو + باب قصاب شکن کردن جاتے دارو

چاتے وارد و قصارت بفتح جابر شسته خواجہ شیراز سے امام شہر کہ بجادہ مکشید بدوش و بخون دختر
 رز خرقہ را قصارت کرد و قصاص بالکسر معادضہ کردن درختن و زخم زون و یکے بر یکے و اگر دن و پنج
 داوہ باشند باز تساندن و فارسیان معنی مطلق تعزیر باللفظ کردن استعمال نمایند نظیرے نیشا پورے سے
 مرا بستے و ایم قصاص تو ان کرد و سے دام کہ لطف سابقم در کاس و میر خسرو سے کشتم بر گنہ قصاص
 کند و ملکیت را بدل خاص کند و علی خراسانی سے زجرمان محبت گو کہ بسیارند و ہن قصاص
 غم عشق بر زنجار نیست و سلیم سے بگرم یک گہم ز آتش فر قسم سوخت و قصاص عاشق و تقصیر را
 تماشا کن و نصب با تحریک تے و زخمی از گمان و با لفظ بستن مستعمل خواجہ شیراز سے مراد ہر گنہ را
 بجا کہ رہ نشاند و زانہ تا نصب نگین قابیوت است و نصب بسبق در عوب رسم است کہ بجا فلان
 زمین فرو کنند و دو کس ہسم کرد بستہ آپ را تیارند ہر کہ آن کے را از جا کند و پیش بندہ از او بردہ باشد
 و نصب بسبق پیشہ ستے است کمال اسمیل سے از ماہ چہرہ ام نصب بسبق بردہ بود و اگر کنون چار توڑے
 کنند است بگرم نہ نصب مصری کنایہ از شعاع آفتاب قصد بفتح آفتاب در راہ است و با لفظ کردن
 و در اشتن مستعمل بر سزے سے عشق او قصد ولم کرد کشتم زود جدا و ہسم گمروم زود جدا کہ قصد سوزے
 جن کن و نصر بفتح کوشک قصور جمع قصر شیرین نام عارتے در بستون کہ صورت شیرین
 و گویہ نما کہ از کا پر دراز ہما سے فرماہ است و را بجا است بجا کہ از کتب تاریخ و اہل زبان بوضوح بخوبی
 دینے گویند آن قصر ابکم شیرین ساخته بودند و احوال خرابست و نام آن محوره نیز ہن است
 اشرف سے کشا را اندازتر کہ خانہ پر دہنے کہ من دارم و زنادک خانہ ز نور سازد قصر شیرین را
 قصر حساب شبکہ است کہ حکما ہند از او کہ تہ خوانند و آن قسام میباشد بر مع بسطیل و عریض صاحب
 سے بیچ و شدہ کا رنگ مگر تم و جہر سپہر بقصر حساب کرد مرا و قصہ بوزن حصہ حال و کار و خبر
 و سرگنشت و حکایت قصص جمع و باللفظ بر دختن و کردن و دادن و برداشتن و بیچون و خواندن
 و رنگین مستعمل و برین قیاس قصہ خوان قصہ در از کردن کنایہ از بسیار گفتن و سخن بیفادہ و لایعنے
 کردن خواجہ شیراز سے معاشران گرہ از زلف یار باز کہیند و شب خوش است مر این قصہ در از
 کہیند و نماز شام غریبان جو گریہ آواز م و بگرہا غریبانہ قصہ بردازم و شانسے نکلوسا
 قصہ در تو بر اہل خون میریزم و عشق میگویم و خون بر خون میریزم و خواجہ جمال الدین سلطان
 سے زاہد ابامن پیما قصہ بیان کہ من و از بے پیمانہ صد عہد و بیان شکم و نظامی سے شاہ
 جہان قصہ برداشتمند و کہ ترکان چین را بت از آشتند و بچند یہ صرف آزاد مرد و ذرا میرش
 زرد و قصہ کرد و میر خسرو سے کہیت کور از ما خبر گوید و شاہ را قصہ کہ سے دہ و دہ سے
 جہ گوید کنی از خوبے قصہ خوان و کہ در ملک خوبست صاحبقران و قصہ کوتاہ این را در وقت
 گویند کہ خوانند سخن را بہ بیان رسانند و مجمل رسانند و قصہ و سخن مختصر سخن کوتاہ و حاصل نیز معنی

است مع الصا و اجمعه قضا بفتح مردن و مرک و حکم کردن و حکم ادا کردن و گذاردن و ام و خزان
 در اصطلاح فقہ احکام الہی کہ در حق عباد و ذمہ ثابت شدہ و قدر آنچه بر طبق آن در عرصہ ظهور میرسد و در بعض
 مواقع بمنہ اقتضای دور حکیت زارادہ الہی و الا کفر محض میشود چنانچہ درین بیت عرفی سے لب او خندہ اگر چشم
 جهان کرید زار + دست او جنبہ از دست قضا کرد مثل + و باللفظ کردن + و در اشتن + و کشتن + و شکن
 مستحل در دیش و الہ ہر سے نالہ از زمانیکہ و قضا بر یاد دست + جا سبریک بسبب اندر صد نفس
 کوتنگ ہش + صاحب سے زطاعت ہست فزون آبروے تقصیرش + ناز ہر کہ ز نظرہ است قضا
 گردد + ادا + بصبیح نیاگوکش میوان کردن + صبو سے کہ در ایام کل قضا گردد + حضور خاطر اگر
 در نماز شرط شدہ است + عبادت ہر سے زمین قضا دارد + خوش بود بقوسے پیر معان جلال
 در نوہا ہر کہ صبو سے قضا کند + میرضرد سے ہر سجدہ کہ سلطان کرد و قبلہ ابری + بر خاک سلطان
 ابلکہ قضا کردم + خواجہ شیراز سے وقت عزیز رفت بیانا قضا کنیم + عمر سے کہ بحضور صراحی و جام
 رفت + قضات بالضم و تحفیف دوم نیای بد در جمع قاضی و فارسیان بشدیر دوم نیز استعمال
 نمودہ اند و سند آن در باب دال در بحث دفتر منی گذشت قضیہ ہائے شدہ حکم و خبر قضا جامع چون
 ہر یہ وہ ایا و بحیہ و سجایا خراج جمال الدین سلمان سے کار سے کہ برخلاف رضائی تورقہ است + امروز آن
 قضیہ قدر میکنہ قضا + باقر کاشی سے فریاد ببلان چمن از برے صیت + گو سے کہ این قضیہ بیاد
 مبارک + مع الطار المہملہ قط بفتح بریدن و باللفظ کردن + کردن مستحل میر سے جا
 ناضیخ سر نیز در انگشتان + چون قلم در وصف نرکان تو میکردیم قط + صاحب سے سخت
 پیر خرابات چون قلم قط زد + ہرات زورے مار لب پالہ زشت + و الہ ہر سے در تعریف سخن سے
 جنین خفی و جلیے رسم زد + نے حظ زد و نے قط قلم زد + مسیح کاشی سے نویم چون بسو سے
 یار از حال در دن نامہ + بدان قط زخم کشت و نویم بخون نامہ + قطازن ہر چند مصداق این لفظ
 کا تب یا کار دست لیکن مجاز اطلاق آن بر مقلد کنندہ و جد سے زخمی کیا بر بدل اعیار نیزند + چون
 قطازن آید انہم بر استخوان من + تاثیر سے نے بیٹے کہ قطازن زبردست خامہ میگردد + زحموار سے
 مکن بر خود مسلط تیرہ موآن را + طراسے کلک تو ز مویج آب ز میریہ + و مجرہ است کہ ز لکش ہائے
 است + قطازن زرشہ گہر نیزید + قطار بالکسر شتران قطار شدہ در بر یک نسق روزہ و در
 اصطلاحات الشراذہ شتر فراسم آمد و حالا اطلاق آن بر جمعی از ہر جہر کنندہ و باللفظ بود انہدین
 و بسن بہت حال نمایند مسود سعد سلمان سے شتر زہ شیران رکنڈہ شد بہا بہا + ز زردہ بیان
 اوردہ شد قطار قطار + میر معوی سے از کوزمان بہت برامون کردہ اندر کردہ + در کلنگان بہت
 برگردون قطار اندر قطار + طراز در تعریف نے سے بنودست در کوچہ لالہ زار + شفا بق بدین رنگ
 ہر قطار + در تعریف نوہا سے در خانہ از تختہ رشید دار + دور و لالہ زار است بر یک قطار +

در تعریف زار لالہ زار

قطره + کار و دم بکودک شوخی فاده است + کوچو بیضه میشکن صد قطره دل + میر حسد و به تبار موسی
 به سپید و نیر از زیار + چو کلف روش که گل را قطره بر بندد + و قطره شیشبه در شیشبه خانه گذشت صاحب
 سے تا نجا میرفته توان سنگ نشان گشتن کس + در قطره هرزه نالان چون جرس باشد چرا + ظهور سے
 سے تا در قطره کشته در غش بین + سینہ داران کشیده اند قطره که قطره بوزن علامه زن بسیار شہوت
 دیز نام زنی بر فاخته که با این بلم اتفاق داشته ما خود از قلم فحتمن که معنی تیز سے شہوت است
 در از و مند سے گوشت کما فی لصرح تاثیر سے آبر و سنگ است بهر بگردنیار فحتمن + خصم مرد است تفت
 بر کس این قطره کن + قطره بافتح چکیده قطره بافتح جمع و کره از تشبهات است و جد سے بر نفسی دل
 آن پاک زاو + چون که قطره نبودش کشاد + قطره دزد کنایه از ابرو اب دزد نیز گویند خواجگان
 سے جو در یا چرا ترسم از قطره دزد + که ابرم دہ پیش ازان است فرد + قطره زن کنایه از هرزه
 گرد هرزه کار که بر یکجا دیک کار زار و ثبات بکند قطره زدن تردد کردن و بصله بر کنایه از فحتمن
 دباریدن و بصله در کنایه از تیز رفتن و دیدن بعض محققین نوشته که اطلاق آن بر شاعر حقیقه است
 بر غیر استعاره درین محل تا مل چه یک بها قابل تحفه و پاک دیگر قابل استعاره شدن را یکجا و همه
 سے باید آن مذکور نیست قطره کردن در درشتن و کشیدن و نشان دادن نمک ظهور سے سے نادران
 در از سے ره که سالک قطره بر وارد + فضا سے هر دو عالم کرده ایم گام اینجا + که بر راه بر دو عالم
 در پیش است + قطره بر داشته اند از دیدن دارد + عالی سے در راه عشق قطره نرکان زدم جو
 نعل از بر سے پنے غلطی و از گون زنده + صاحب سے در مقام که من قطره میر تم صاحب + عبار
 کو بن کرد با پوشش است + فرض عین است بر آذاده رده ان غرت خار + قطره با چشم درین مرحله
 میباید زد + نیست آسان بجه با عشق تو سے باز و زدن + قطره در زیر بار بگر میباید کشید + صاحب
 آمل سے بر فرعی که قطره زنده ابر گریه ام + نرکان شمال برگ بر دید گیاه را + طر سے هر طرف
 بسیار کردم قطره در راه طلب + لیکن از دریا ندیدم بهره خبر سیلاب کم + سالک سے براه
 درست جو سالک شدیم قطره نشان + نشان آبله در راه جستجو شستیم + قطع بافتح بریدن و کم
 کردن و با لفظ فرمودن و کردن و شدن مستعمل خواجه جمال الدین سلمان سے مراد رحمت حق
 اکنون + اشارتیت توقع بجانب درزا + که از موجب من آنچه قطع فرمودند به کسند اضافه
 رسوم نبدہ را قطعا + با دو ایم در جهان سرور سالک رقاب + تیغ بر سر که قطع تیغ دشمن
 کرده است + قطع میکنی سرم از تن کن که نیست + قطعا برین سرم سخن سے سے است + ملا
 حشر سے تیز سے سے از قطع و طیفه که کم شکوه خطاست + کس که در + طیفه و زرق خدا است
 جان شد که در زرق ضامن + دارم که در ضامن من با بر جاست + حشری خوانساری سے
 قطع جاتم شود اگر بفرودت + دست در از سے کم با خرس + تاثیر سے دعو سے تیغ قطع شد

نسخه

از چین ابروشس و کوکس هلال کون در دودست به علامت بلخی سے زیر دست خویش میجوهر چسبان
 این سیرستان جو مینا قطع خرم کرده اند به قطع نظر از خبری یعنی آنچه را ذکر میکنم تا اطلاق کلام
 واقع نشود قطعه بالکسر باره از خبری اشرف سے این قطعه زکس که بر دودل سونش به محبت بصد
 دیده فلک بر دوش به قطعه دیوانه کاغذ سے که خط دیوانه بران نوشته باشند در نسخه مخلص
 قطعه دیوانه و قطعه بیاضی و قطعه محرمانه از اقسام قطعیهای کاغذ است اشرف سے آواز کتب
 نکارم و قرکل در بیل به قطعه دیوانه سمرقند کا کل در بیل به قطعی با اتم نوعی از جامه ابریشمین
 و در وقت نهدستان شروع خوانند مرکت از قطن بنی بنی و یا نسبت و چون مار و پودان از ریسمان
 بنی و ابریشم میباشند تنها ابریشم پوشیدن آن در شرع درست شده ملاحظه فرمایید جو مکتوب در زمین
 ز قطعه بساط به من چه دارا به انبساط به قطیفه حمامی در قوسی جامه بنشین که بعد از غسل بدن را
 بدان پاک کنند و ایضا گلیم شب پوش با پرز و شمع اثره که قطیفه حمامی است خلعت وصل که میدهند
 بخاشق تیان لاله عذار به هنوز عاشق مسکین کرده خشک عرق که باز در بر یکا نه گرفته قرار به
مع القار قفا پس سر و فاریان یعنی مطلق پس دنبال در بنی باللفظ گرفتن خبر گرفتن و درین دستمل
 و باللفظ دادن و خوردن یعنی منقطع و باره دادن و خوردن و یعنی سیله که برگردن زنده باللفظ خوردن درون
 دست و گرفتن و رسیدن و قفا کردن از چین کنایه از برگردانیدن و وارونه ساختن از چین و باللفظ نمودن
 کنایه از گرفتن و گرفتن میر خرد و به جو دست تر شود از اباده همچو خرد باز به قفا زیم مر نیالم خفا جورا
 خواجه جمال الدین سلمان سے سر کوشش بوس دارم بوس را پشت پستان به درین اندیشه بگرد شود
 واقعا سے زن به کتفای بقا دیده شود که گزشتیمشیر تو دران باشد به میرد آقا بشش خلق
 جو سایه در قفا به رخ بنای تا خورد ماه قفا سے رویتو به طور سے به آستان تو در عو عرش هم پست
 است به بنا خن مر زو صیخ گو قفا نیچار به زود پیش کار رسوائی به از علامت اگر قفا خورد به شیخ شیراز
 در حکایت که ازاده سے قفا خورد که از دست یاران خویش به جو مسار پنیانے آورده پیش به
 یکے کرد بر بار سالی گذر به بصورت جو درآمدش در نظر به قفای فرو گرفت برگردنش به به بخشید
 در دوش پیر پیش به صاحب سے انجان بود که بدت ز سر برق که من به رو بر نیال نکردم که قفای
 رسید به انور سے به ای ادب استیزه به چیخ به رزد بد را قفا کند ز چین به قفایش بزین جور
 می نیش بزمین رسید قفا گاه انقدر موضع از پس سر که قفا دران واقع شود میر خرد و در تعریف
 معنادان سے پشت جو کینت ستر دوش به جرم قفا گاه ستر او کفش به قفا گیران کنایه از زاده
 خواندن و نظر ان نزاری سے ز سوز سینه پیران تر رسید به بخش از قفا گیران تر رسید به نفس
 با تحریک خانه که از جوب دمار این و خزان سازند در خانه دران گذارند و قفص بعباد مصلوب آن
 و کو نجان فارسی است و باللفظ ساختن و کردن و شکستن مستعمل در بنی قفص زار و قفص ساز

و قفس ساز قفس اندیش و قفس بابت فطرت سے تیار ہے و لم قفس نیزہ شکست ہے از بس طبعیہ عکس میں آئینہ
 شکست ہے صاحب سے شکستہ بال و برائیم ہے آواز دہ کہ باغبان کتہ از جو بکل قفس مارا ہے و والد ہر دے
 سے بھوادادہ سر جو شس خون ز بخیر خایان را ہے قفس زارست پر جا دیدہ زین پیش صحرائی ہے طغرا سے
 قفس ساز مرغان درین نو بہار ہے قفس سار کے اموت از شاخسار ہے باقر کاشی سے کی منع دیدم
 کہ در رگنڈر ہے بصیا و کفت ایچہ ایچہ ہے قفس ساز کو کے کای سکدل ہے شکاف قفس را کمن بشکل ہے
 قفس سیما کی کنایہ از فلک سالک یز سے نیم انفرخ کہ در بیضہ دارم آرام ہے بقیر اسکندرم
 در قفس شیبہ ہے قفسہ سار شیمنی کہ بالا سار باشد و از اکلہ ستہ نیز گویند نعمت خان عالی و صحیح
 حیدر آباد آوردہ ما جانیاں ترقی مرتبہ مناصب شہتا سے دراز تر از طول امل کہ شہتہ بر لکڑہ
 حصار چون سوزن بر قفسہ سار بالار قفسہ سار کے می علی الیورش و اذان ابجراۃ خیر من بھین در وادند
 قفل ہے لضم سرب کو بلکہ کفایت تازے دہابی فارسی افعال جمع و باللفظ سست کردن و بچیدن شکست
 و بر شکافتن و کشادہ کردن و در خاستن و زنداختن یعنی بستن و در کھین و افکندن
 یعنی بستن و زدن و نہادن و بستن بستمل پسین و زمان آلودن گذشت نظامی سے خلاص
 کہ زرد زین سے ہنہد ہے بر قفل و بند آہن میں ہنہد ہے در خانہ را چون سپہر بلند ہے ز دم بر جہان
 قفل و بر خوش بند ہے سلیم سے مشوق با سبک عاشقان لندہ ہے بسیل ز غنچہ قفل زندہ آشیانہ را ہے
 طالب سٹے سے طالب زویم برترہ قفل ترخی ہے تا نو بہار حسرت صد سالہ شکفد ہے طالب از
 دیدہ و دل قفل ترشح کٹنا سے ہے چہ گڑہ ساختہ برترہ طرفانے چند ہے طہرے سے جو مشکل کٹنا
 قفلہا بر شکافت ہے ز پیش کلید کے کہ دندان یافت ہے و جد سے در دل از خواہش سباب جہان
 اسچ بود ہے قفل ایچانہ عالی بعت پچند ہے صاحب سے جو شس سینہ من بر نیاید ہر جا کو شستہ
 کہ زور بادہ ام قفل در میخانہ سے بچد ہے زو ہما زور کہ باغچہ خدان تو لاف ہے قفل شرم از دین
 بستہ خدان بر خاست میر خسرو سے درت را قفل بردوش کن کست ہے تو انکر خود نہ محتاج
 درت ہے کینج صبح قفل پختہ افلاک ہے کلید گنج را کم کردہ در خاک ہے چاتے گیلانے سے عید
 بہنیت ز کویم ہے روزہ را قفل بزندان کلیم ہے قاسم شہدے سے بریز تا بسیل قفل ہزارہ آہ
 جو دانہ شکل کتہ کو ہزارہا ہے در دیش والد ہر دے سے قفلہ بدر آئینہ از رنگ نہادم ہے تا سوختہ
 حسرت نہ ہر جلوہ ہر جا ہے حسین ثنائے سے کہ جہان را جہان عدل تو کز خرمے ہے قفل کہ درت
 جو باغ برد زندان شکست ہے میر حسن و بلو سے سے شب ہمیشہ باغبان کرد و باغ قفل ہے مزاج
 کل است تا طلوع سحر ہے قفل بر زبان کسی انداختن و زدن و بردن کے زدن کنایہ از ساکت
 و خاموش گردانیدن و نیز کنایہ از رشوت و اذن قفل بردان دوست کسی زدن کنایہ از ترک
 دعوت کردن و خاموش گردانیدن و قفل برب خود نہادن کنایہ از خاموش شدن باقر کاشی

قفل اید سے برب خانوش بنام + یعنی بجان محرم یک راز ندیم + شای سے بن خلیف من کہ قفل ایدز ہر دن
 دست ہمان نیزم + کمال اسمیل سے عقل را ادراک صفت دیدہ ابرودختہ + نطق را و صفت تو قفلی
 بزبان انداختہ + قفل شدن سنگ نہ شدن آن با جہ سگ درین از اہل زبان تحقیق پوستہ قفل نہ
 درندان مناصب سے چند کستاخ رکاب نو بوسہ بخار + قفل بندے بدرخانہ زین می باست
 قفل بچین تاب دادن قفل را و بے کلید و اکرون صاحب سے عاجز از باز کردن ہای آن نسبتاً
 در نہ قفل صد در کنگذار را چیدہ ام + قفل بردارست کردن در برد سایل و اکرون قفل فرج استر حلقہ
 زیرا نقرہ کہ بر فرج استر نہ کشند تا زیاد صفت ترا شد استر حلقہ نکرد و زیرا کہ چون استر حلقہ شود
 بسبب صیق فرج بچہ زاون ترا نہ ناچار شکش بشکافند و بچہ کشند و استر ضایع شود قفل در راہ بودن
 مطلق بند بودن راہ ملاحظہ سے خضر چو دید کہ قفلت در رسم زرقین + کلید تفرقہ بر پرہ بیان زدہ
 قفل شدن و گردیدن دریا عبارت است از موسمی کہ باد مراد نوزد و چهار روان نشود در راہ آمد شد سرد و
 باشد از بند شدن راہ بسبب بسیار شدن آبیان جو رازان توان کردن تا نیر سے تا و یکیدہ و از است
 بسجہ زرم + از رہ خشک دم چون رہ دریا قفل است + قفل گردیدن در است نظر بستن من ہدفہ
 بر رسم زرم بابل و پر طوفانت ہستہ در تعریف قفل گر سے راہ مردم بست از قفل تو سیل تک ما
 ہر کجا شد قفل دریا نیست بکان گذر + سے بود وقت معین در کنا و کار دانا را + کلید سے نیست غیر از
 سین رسم قفل دریا را + قفل بردارستان زدن کنایہ از ترک صلوات کردن و خلافت شروع بودن
 قفل اسمان در شیبہ کنایہ از کفر و شرک قفل حبیب قفل بر بنی کہ است و کنا و آن تیر کب خاص حروف
 بچہ باشد نعمت خان سے آن قفل بچہ است کہ و میشود بچہ سے کے متوان کشود و بچہ کہ
 شد + تا نیر سے قفل فلک بچہ حروف توستہ است + کام در عالم از لب مشکل کشا بر آہ نیست
 سے دل بے شاہ بخت و میشود + این قفل بچہ است کہ بزمام حیدر است + قفل رودی نام کنی
 از سی بچہ باربری خواجہ نظامی سے جو قفل رسم آوردے در آنگ + کنا و سے قفل کنج از زرم
 از رنگ + قفل زبان بندہ و قفل زبان بندہ غریبی کہ بر سے زبان بندہ ہی مردم بر قفل خواستہ اثر
 سے نیاکان توان گفت از پریشانی سے کہ بہت قفل زبان بندہ چین بنیانی سے لب اظہار
 در رسم نسبتہ بشیں مردم دنیا + بود قفل زبان بندہ اسرین ابرو سے + قفل دسوسس تنگہ آہن کہ علقہا
 آہن بیان نصب کنند و در میل سے کہ بر دو سر ہم وصل دارند از ان علقہا در کہر بند و بستن و کنا و آن
 آن سے از استکانی نیست و از اور عرف کور کہ دندہ خواستہ دندہ اکثر جو گیان دارند مزار یوسف
 در سے قفل دسوسس است و کف رشتہ آہل ما + بخود صد جاگرہ تا یک گزہ و میشود + جلال اسیر
 سے قفل دسوسس فراطون است ز بخیر جنون + تا سوزانے و مانع عقل را توان کشود + محمد سے یسیر
 ہر آتش کلید قفل دسوسس + جنون اور اسیر جن مور در طاس + صاحب سے شازنا صحت از بندہ

از بند و کش دریم است و قفل و سوسه که میگویند زلف بر خم است و قفل از آنکه قفلها سازد
 یعنی سه تا دم شد نسبت زنجیر زلف قفل گرد و در بران در می نیم چون قفل بر شب تا سحر و قفیز بر آمدن
 کنایه از آخر رسیدن عمر جلایه همسر زاده فرود سے سے که شیر وید راز بر داونه نیز و جهان راز شاهان
 بر آمد قفیز و فرود سی سے بشه خسته کتوم لیاک نیز و بر آمد زبرد و سید قفیز و که کاری است این خوار و شوار
 نیز و که بر تخم سامان بر آمد قفیز و مع اللام قفل احمدی بالضم دست بزور تمام بر عضو کے
 زدن و در کمان و استقل نسین هله و حق نظر بکے گویند حق نظر بکے شخصی بوده که در تمام در خانه با شاه
 دست بر سینه مردم بزور تمام میزد و این ضرب بنام او مشهور شده لوطیان گویند ملاهای که درین عصر بر سینه
 اگر یک قفل احمد بنی معقود و بخرے شونذ میر نجات و شسری که مسمی است با قافه شکله نوشته بر کونث
 قفل احمد بنم که معقود و بخرے شو سے در این اصطلاح الواط است قلابت بالضم آهن پاره سر بزور کج که در
 بای شکار کتبه مشرف سے مرعها رادام کتبه دست بواج نسیم و ما بیازایش قلابت موج چشمه سار و
 و در اصطلاح تیر اندازان نوعی از کشیدن کمان طراسے تا پنج قلاب زدوی سوی کمان و از زور توخم گرفت
 ابرو کے کمان و بیوده نداشت خانه خوشی تھے و چشمی میخواست چون تو ابرو کے کمان و و با فتح آنکه
 بزور قلب سکه زند قلابی بافتن و التندیه فرید علیہ آن در بجا زبرد کار و عمل را گویند طالب ابلی سے قره بریم
 بهشت را دیدم و دور ازین زاہدان قلابی و اثر سے بدست بواہوس داعی که می بینی ز عشق او و در سے
 باشد که قلابے بنام شاه میسازد و قلابیج کے آقا اسمعیل کاشف در تریف سرامے بر رو کے
 زمین جو طفل در راه و تزک می خورد بر تو ما و از دیدہ بسو کے طرف دامان و قلابیج کشی است
 فرگان و قلاب بالضم و جیم تازے بزور کشیدن کمان و تبا کو درین از ایل زبان بچھینق بوسته و عوام
 شد و ستان قلاب بوجده بجای جیم گویند ملا طراسے چون پنج قلاب زدوی سوی کمان و از زور
 توخم گرفت ابرو کے کمان و دور نمونہ انشا آورده در قلاب زنے کمان بآب تازکی زورش چشمه
 زبکیر لبریز قلاده بالکسر گردن بنده کدانی بھراج و ایضا بالضم قلابیج جمع کدانه الکنات و بالقطبتین
 و کشیدن و کستن بمعنی خواجه جمال الدین عبد الزاق سے در رقص زکردن معانی چکسته قلاده
 فسراید و انوری سے دست سبکانت چون قلاده کشد و شیر گردون سگ معلم باد و فیضی سے
 صد دل نیکو طره در لب و بر شیر ز مو قلاده بر لب و خواجه شیراز سے شنیده ام که سکان قلاده
 سے بندی و چرا گردن حافظ نمیکنی رسنے و قلاط بالکسر نام قلوب میان قزوقین و ضحال و فارسیان
 یعنی مطلق قلوب استعمال نمایند مغزی سے زنیانکه بیار است کون میر قلاطی و ان میر خرد مند
 بخواه و فادار و در فرنگ کلات بفتح کاف تازے و فغانے دید یا قلوب که بر سکره باشد
 و نیز قلوب از مصافات قند بار که بر سکره بنده واقع شده و کلانده و قلوب کوچک را گویند از نجاست
 میشود که قلاط ظاہر عرب میں کلافت در علم با صواب قلاط قاسی بضم اول و ففتح لام و دویم سر کرده

در شش سیغه و ترکی کسره در غلامان کل غلامی علامت جمع چون الف ذنون در فارسه آفاسی کردار دارا
 یک جویا سے از غلامان شاه مردان اوست که درین عهد قلعه آفاسی قلب کفنج دل و عقل و خاص
 از چیزه قلب جمع و باز گردنیدن باز گونه کردن چیز او میانه چیزه ذفار سپان بنی فوج میانه خواج
 شیراز سے یار دلدار من ار قلب بر بنیان شکنند و بر دزد و بجادار سے خود باد شمشیر و دزد و سیم کاسره
 و کوزن و باز گونه استعمال کنند باز کا شے سے با دوس رو کشم ازان رو قلمیم و هر نه کن که توی بر تو ظلم
 نے متقد انیم و نے منکران مدینه که بهر دوس ترا زو قلمیم و بسیم قلب نیکه صاحب از اخوان و
 درین زمانه عزیزه اگر شود پیدا و قلب اندو و زسه که در میان اوس یادی بود و با لاسه آن
 مملع طلا یا نقره و صانع انرا قلبکار و نمیز انرا قلب شناس در مقدار مکانرا که در ان فوج قلب اند تا و
 قلبکاره و جوانان را که فوج مذکور باها استقامت شنیدند به قلب داران گویند و اگر قلب یعنی دل
 گیرند مراد ازان بهادران توی دل خواهم بود نظایه سے کشیدند صفت قلب داران روس و دزان
 قلمی است چون عروس و خشن بوستنی در آه جنگ و جواز زرف دریا بر این تنگ و جمانه
 در قلبکاره که چاک و در شش کیش بسربای و میر خسرو سے هر کجا قلبکار دزد بود و از سیاحت کشیدند
 نزد بود و حافظ سے در شش خوش گفت بر دخت و بسوزان حافظ و یار بیان قلب شناسی که بر خود بود
 قلب بهم تیغ و خنجر احادن و ندانند دارند و در شش بر شش درین ازا اهل زبان به تحقیق بر بسته قلباق بیای
 فارسه در ترکی کلاه سیغه سے محبت قلباق دوزما هست و ازین نمدن در شش کلاه سیغه
 سے بر سبب خادیز دوز قلباق قفس و سواد و دیده من طلسم سیاه هست و قلباق بهر دو قاف و قاف
 با لفت کشیده در زنگ ترکی که جو بزین شغالی سے هر کجا تو بهم بر پستی تو که صد قبل زبر بار یک
 زد کشند و دفتر ندان کشورینه تو و قلباق با لفتح و صیم فارسه دستانه استی که لشکریان دارند درین
 لغت ترکیست و حید سے ز قلباق چیزه در آغیت بر و که ساعد از دریافت دست زره و یعنی بود که
 دست بیان به بصورت بود یک چون نادران و طرا شکر نده جندین چشمه نظم سارک قلباق
 و سگانه شول طرازی و فلزم بوزن زرم جمله است میان مصر و در قانوس بضم اول و سوم بوزن زرم
 میان مصر که نزدیک کوه طور و بحر قلم منسوب بدان ذفاریان بضم بر دو معنی دریا که خاص استعمال کنند
 درین مجاز است مثل عمان که نام جمله است و معنی دریا که خاص نیز مستعمل اوری سے ای زین نقل این
 سیم و وی سوسن کوش خیران دم و باره سے تو زره است خوشید و با طبع تو قطره است قلم و
 و در قانوس قلم مذال سحر بوزن زرم یعنی دریا که بسیار آب و چاه عمیق نیز آورده و این بنی حدیث
 است قلعه با لفتح و زو قلاع با کسر جمع قلعه کلاب در تحت لفتح اول و سیم قلعه است بر کوه کیلویه
 که برسان و منضو با زو دران نگاهدارند ز باب قلعه کو ایار که در نهد است و در نسو مخلص از ایران
 اسمعیل اباسه از شوق زنگی و لمن اب گشته است و در قلعه کلاب بود عند لیب من و حید سے

قلعه بسرا در پستی تو

سے از بخوان مشوق عاشق در غنطراست + بلبل ز رشک مینا در قلم کلامت + قلم گلستان در قلم
 سحر جاب بر کلام قلم ایست از عراق داین در کتب تواریخ مثل معنی السعدین دینو مسطور است
 و در نسخ مخلص از ایران قلمی در مراح قلم بافتح ام محمد نے کہ از دوسے از بز خالص خیر و قلمی منسوب
 بہ ان دور بحر ابواب ہر تحریر ایک آوردہ نعت خان عالی سے نیام دنیایم چون قلمی آئینہ بہ نیا کلم تمام
 ایم سیراب اندر بہ قلمیکر لکہ بر طروف و آوہنے قلمی کتسہ ملاحظہ سے جو دیدہ سفید کے زونیک
 طبق بہ قلمیکر اتبا در یک نسق + قلم قہقہ نام قلم و سدا آن در لفظ بارہ کاشت قلم بیدر نام قلم
 کہ واقع ہست ہا سے کہ وہ شیراز داین از اہل زبان بہ تحقیق جو سستہ دینر کنایہ از زن دور شیراز ہست
 سے خوشی را بہر چہ دل بستہ ذکر کردن + نفس انہ سے این قلم بیدر کردن + قلم لکوت نام قلم
 در قہستان دیلم کہ حسن بن زید در شہورست دار چین داین نیا کردہ و در اصل آلہ موت ہست یعنی
 آشیاء عقاب چہ آلہ بالمد و ضم لام عقاب موت نیا بدینر در کارستان در صفت قلم نوشتہ قلم لکوت
 از رنگش صورت رگ دو خود دیدہ قلم بافتح بہ است معرفت کہ بر کوش الوان و نجات ہست خوش
 آئینہ میباشند علی الخصوص نورستہ قلم بہ تشدید در لفظ دین کاشت قلم لوزن بلبل آواز شیرین
 و در صمد اطلاق آن بر آواز شراب مجاز است نیز سے خوش است از آوازہ کلر تک قلم + کہ آنجا
 کل زنی چو چو بلبل + طفر سے جام سے را نغمہ در کار مطرب سناکہ + شبست با این بے زہانے تا کی
 قلم کند + قلم با تحریر یک خامہ اقلام مع نرکت قسم بشکین قسم از صفات است در ہر جان
 چیز سے بر بند چون کار در شمشیر و مقراض قلم خوش قلم است قلم روشن قلم زرین قلم سیاہ قلم
 قلم آئین قلم سود قلم شہوت قلم فراد و سورت و قلم زکس و قلم سوکن کتاب از شاخ زکس
 و سوکن سلیم سے ز لطف جوہر اتش شہر بندورا + ہوز چون قلم سوکن استخوان شہرت + مرزا
 صاحب سے کار من در گرہ از بر نہری افتاد ہست + دارد از جوہر خود مو قلم فولادم + خان آرزو
 سے شدہ از یاد خوش خون بالا + فرہ من قلم شہرت ہست + شہوت سے برے کہ کشتہ دارم
 انتظار ترا + بیدہ و چون قلم روشد است نرکان مع + مخلص کاشی سے شکل کہ شہد بجان نقش تو بہ
 بار یک برہ تاشوے جو قلم مو بہ طالب ہٹے سے خوشیم خوش کہ ز فوایا کے خاطر خوش + قسم
 طرز قلم ہے اتکان کشتہ + قلم ان م محسن تاثیر سے لب خاموش تصویر قلم ان عاشق میگورہ +
 کہ از ہر ہی اہل سخن توان معور شد + قلم شکر بہان شکر سالک برد سے از بس یاد آن لب شیرین
 کہ اتم + طرے کان کند قلم شکر مراد + قلم کل و قلم تاک شاخہ کے اینا جہ اکثر ہا انرا قلم
 در خاک سے نشاندہ چشم نمی کار بندہ سے کے با نر سی کن کہ شہرہ دہر + قلم تاک از خط جام است
 قلم افشان قلمی کہ بران نشان طلا و نقرہ ہست مفید یعنی سے دارد کشت نامنی کہیں مفید + در صفت
 اہل سخن چون قلم شام + قلم دست و با استخوان نشا لکہ و تاریخ عالی سے ناصدہ فرودہ نریامی

نه دعهده + پای قلم چه شد قلم چکسته است + حاجی محمد خان قدسی سے کراہ قلم کہ تحریر بر مثنایہ + زلیخا از
 قلم دست دیده لم آزار + حیدر ذہنی کا شے سے بعد از وفات قلم استخوان ماہ سلسبت ناموسیت
 زناز بنان ماہ + مسیح کا شے سے آندم کہ خردنا دک آن شوخ بر ہفت + ہرے کا شے من آن قلم
 استخوان بدم + قلم جدول بدون ضاوق قلم آسنے کے بران جدول کشند ذخائر جدول کتھے نیز ہست
 دیکھ سے قلم جدول بود کلک بنائش + بحرف کج نمیکرد و زبانش + اشرف سے غیر حرف آستے
 و زمانہ من ثبت نیت + سزوشتم از قلم جدول مکر تحریر شد + سے رہد ان رست رورار بر سے
 در کار نیت + خار جدول کشے را سطر سے در کار نیت + ہر کہ راہ سنی را با پاس آہن بر کند +
 چون قلم جدول طلا میریزد از رفتار او + قلم بدہ کنایہ از نوشتہ شدہ و مبتد ل نظامی نوشتہ گوہر کشید
 قلم دیدار قلم در کشید + قلم زن و قلم دست اکہ بقلم کار کند چون محرر نویسندہ و مصور و نقاش
 زلالی در تعریف وہان سے بطرح خوبش حیرت زند دست + کاز پیش قلم زن نقش چون بست +
 شیخ شیراز سے قلم زن کہ بکرد باز دست + قلم بہر اور ایشمیر دست + خواجہ نظامی سے دبیر
 قلم زن قلم برگرفت + ہمہ نامہ در کج گوہر گرفت + و در بعض نسخ سے خستین قلم زعفرین در گرفت +
 ملاحظہ در توجہ سے شقایق کش لوح جام سبو + قلم دست طراچی رنگ بود + جو اکلہ سایہ قلم دست
 تاک + رسم شد خط جام بروج خاک + دغان ایزد میفرماند کہ کمان دارم کہ قلم دست یک کلمہ
 مرکب باشد زیرا کہ خیلی کوشش ناہستاست قلم نہا کہ موہار قلم بند و جانچہ بدکاران شاگردان
 مصوران و نقاشان نورالدین ظہور سے در مع محدود گوید شے خرد خرد کا قلم نقش بردار نیش +
 عقل رنگ آمیز صدف دار صورت ساز نیش + در بنقاس قلم بستن ہم اد گوید سے مکر چون در فن جوہر کا
 بست + قلم از طرہ جوہر سے بست + قلم نہ از دن عبارت از روشن بست قلم پاک کن
 چیز سے کہ قلم را بہ ان پاک کنند طرہ سے گوید سے مادرش از دودہ صبرخ خورد بست و قلم پاک
 کش مرغولہ طرہ ناہید ملاحظہ سے بے خردہ کل قلم در تراش + بسوسن قلم پاک کن رسم تراش +
 قلم بست یعنی حساب در سنجست + جوہر بر فلان قلم نیت جانکہ کہ نشت مائب سے خشک بود قلم
 در نا غش نشکند است + اکہ میگوید قلم بر مردم دیوانہ نیت + قلم و بقیع را کنار از ملک و لایست
 معروف داکتر باضافہ مستحل میشود کامی بے اضافہ جانچہ گویند درین قلم و صاحب سے کند است
 خون مردہ جان زار میگی + دیوانہ قلم در کجا دکن مراہہ تاثیر سے مخزون حریف شوق رسایم
 نمیشود + دشت جنون قلم و باہم نمیشود + قلم کار چیز سے کہ بقلم نقش کردہ ہستہ از سے تناع
 شہرت انقوم خالی از معنی + بخیر یا بس قلم کا ر نیت چون تصویر + اشرف سے بخرد جا سے
 قدح نیت و در خاصہ ماہ زراعی باوہ کشند جاہر ماہ قلم بر آستیدن م قلم سترن و سر کردن
 بخیر کردن سندن آن در سر شدن گذشت سے اگر ذوق سخن داری بر صاحب تم سر کن اکسین عقدہ

این عقده را بنام آن اعجاز کشاید و قلم تیز کردن قط زدن قلم را تا خوب نوشته شود قلمش نوعی از
کار و دراز دسته که بر آن قلم تراشند حسن تاثیر سه نیکو قلمش چه با خار میکند از همان خانه
یکه در آن مباحث و قلمش آنچه درخت که در زمین نشاند مفید بنی به بار خار من سبزه عالم
قلمچه چمن روزگار کلک منت و قلم کشیده کنایه از مقطوع و بریده تاثیر سه بر روی او شماره بایش
نیکند و این سرفلم کشیده تیغ تافل است و قلم خورده چیزه که قلم لطلبان بر آن کشیده باشد حسن
یک رفیع سه کوشه که تخم لکه کوبیده و مرکب قلم خورده شده خوب شد و قلم شدن عبارت
از بریده شدن چنانچه قلم کردن در نسخه مخلص از جهت ساطع به منی و پاراه کردن بکلیزب و تصانیف
ملافاخر بهمانی سه بر کس که عمری از خط سبزش رسم کند و باید که از تیغ و سبیل قلم کند و قلم سخن
بریدن در عرض چیزه که بسیار کنده باشد مانند شاخ نورسته یا دست و انگشت و مثال آن مثلاً
گوند که در درخت چهار قلم کردم بلکه گویند شاخ از قلم کردم دوست فلان را قلم کردم از بیجا
که بخصی گفته اند که بریدن بکلیزب است زیرا که این در چیزه که کده صورت نمایی بند و سوت
سه رسانندم دو مصرع را بسم تیغ دو دم کردم و قلم نویسه که همچون سبزه است آید قلم کردم
صائب سه ازان شد از دم شمشیر راه عشق نازکتر و که هر کس با بر و ن از راه کداز قلم سازد و
جمال الدین سلمان سه کرد دست بر قلم بند بے اجازت و تیر فلک سپهر کند دست او قلم و دور
بیت میر خسرو که سه او شیران قلم کرده به تیغ دمش او و بر تن شیران عالم خط کشیده روزگار
نیز یعنی ما خود است چرا که سربیدن در بیجا به منی رشک افق است غایت مانی اباب سربیدن
مجاز است و حقیقت گردن بریدن تاثیر سه بخود بجهت طفل از سواد حال بند دیت و قلم شد
دار چینی از حدیث تندی خویست و قلم چه کردن و قلم زدن و قلم راندن کنایه از نوشتن
و قلم کردن ظهوری سه قمار اند چون روز اول قلم و شد این بیت من بر سر کوه قلم
نظای سه جو خطش قلم راند بر آفتاب و یکے جدول کجوت از مشکاب و اول هر دے سه
قلم زد سال تاریخ جلوس سحر مالک و یکے از ظالمان کم کشت تاریخ وفات او و میر خسرو
سه تیر فلک که بقلم موی کفایت و کرد قلم چه نمانی تو به دو کاتب از سبزه قلم چه چه کند
که مویز بر پیشانیم با قرار است و قلم فرنگی دو قسم یکی آنکه با دست بود از سنگ شیم و بوی با دندان
ماهی و عاج یا چوب صندل و ملاگردان حیاج ما و نه ارد و حروف که از آن کشند در رنگ
مشابه لب و سوره باشد از اکثر بادشاهان عهد و بعضی امرای عظام هم دارند و دریم آنکه جوی را
بقدر قلم متعارف از درون خانه نموده چیزه که بدان نوشته شود در آن بر کشته و از کجوت
آب خوب را بزرگ در کرده بنویسند و بعد از صرف شدن سواد آن در باره جان خوب است
و با نظور درست کنند و ظاهر آن جزو عطش نک سورد است درین عمل ابل فرنگ است و اغلب

کہ قلم سرب نیز عبارت از همین قلم فزکیت محمد ساقی مخاطب مستعد خان در مائز عالمگیری منسوب کہ نسبت دہم
 شوال سنہ ۱۰۸۰ کہ بادشاہ متوجہ تسخیر بجا پور بودند بر سر موچالی و در فیت ترد و افواج بسوار کے حسب
 در مقامے کہ گولہ و توب در سیکلہ ماتہ نزالہ سے بارید میر عبد الکرم مخاطب بامیر خان بدید این مصرع کہ
 فتح بجا پور زودی میشود بہ تاریخ یافتہ بقلم سرب نوشتہ نظر انور کہ زینبہ حضرت بقال نیک گرفتہ فرمودند
 خد کند کہ چنین ہشہ جناحہ در ہمان ہفت سکندر بھی پور کے زمانہ رسوا آنجا از قلم برآمدہ بلا زمت
 مستعد شد قلم زون بر چہری و قلم در کشیدن بر چہری و قلم کشیدن چہریرا کنایہ از محمود نا بدید کہ
 حافظ شیراز سے حافظ آرزو ز طرب نامہ عشق تو نوشت کہ قلم بر سر اسباب دل خرم زو بہ خیر خرد
 سے نقش شیرت بندہ ارشاد آورہ کہ اگرچہ بخش زنی قلم نزنہ بہ جرح کا از خویش دور کی نوشتہ
 زو توان محرم کز نگ حبت بہ اینکہ یک رنگ برادر علم بہ زود کشتہ صبح دورش قلم بہ شیخ شیراز
 سے کشیدم کہ شاہ روم در کشید بہ جو خرد و بخش تم در کشید بہ صاحب سے کہ یہ بجان تفاوت
 قلم بر سر زدم بہ بچو نرکان سز یک چاک گریبان بر زو دیم بہ قلم در سیاہی بہادن مادہ بدختی
 زوشتن شدن شیخ شیراز سے بز کشیں سر در تیاہ بہادہ عطار و قلم در سیاہی بہادہ قلم بہ تین برکے
 کنایہ از زایل کردن قدرت کتابت از کے نظامی سے در از رنگ این نقش جیسے پرندہ بہ قلم بست
 برمانی نقشندہ بہ قلم از چہری بہن کنایہ از قلم بست کردن ملاطرت اور تعریف بندہ سے مصدقہ تاشی
 ان بقاع بہ قلم بستہ از سوی خط شاع بہ طور سے کہ چون در فن جہر کہی بہت بہ قلم از طرہ
 حور و بری بہت بہ قلم بر رفتن در روشن از کے معاف مرفوع القلم ساختن اور اوزین قلم بست
 بر فلان قلم بست بس صاحب برمان کہ تھا قلم بست آوردہ غالباً رحم باشد مرزا صاحب سے خوشے
 سودا قلم در ناخستہ شکست بہ کہ میگویہ قلم بر روم دیوانہ نیست بہ از حور کفتم قلم بردار و از من
 روزگار بہ در بن ہر ناختم سودا نیسانی شکست بہ جو نقارہ برداشتہ از مردم دیوانہ حق بہ سنے چرا
 در ناختم میں میکنہ سودا کے خشک بہ میر خسرو سے زایل بہان بسکہ قلم برگرفت بہ از کر مش عقل خرد
 در گرفت بہ نظای سے ز دیوان و سخان قلم برگرفت بہ زہما لکان کم درم برگرفت بہ کم گرفت سے
 گرفت بہ کم معنی نفی آمدہ چنانکہ گویند کہ لکیرای نرک اوگیر بہ در قلم ادون باطن و خارج بہت زان کو
 سے اجرام فلک یک یک اندر قلم آید بہ عرض و ہعارض جاہ تو چشم را بہ قلم سیاہ و دن قلم انداز
 زون محمد سین شونے سے کشیدہ ایم قلم بر جریہ عالم بہ ازین جہم کہ نیارند و قلم مارا بہ در قلم کشید
 دو قلم رفتن و قلم رفتن نوشتن میر خسرو سے نر از انکوہ کشم و قلم بہ کتاب زخو سے بردن ترہ ہم
 ازور سے سے در قلم خود گرفت خازن و مت بہ ہر جہت از سر غیب زمین بہت بہ مائز سے لکوسے
 بحر ہم بسکہ و قلم کشتہ عشق بہت بہ نوشتہ نامہ مراد قلم کے گیرد بہ نہای در بحر سے سے برود بسیار
 نفیس بہت مذکور کا دل بہ ان یکے را قلم بریم درین را گویم بہ قلم کشن برکے کنایہ از جواد کردن

کردن و سپردن قلم خواج نظامی سے بس انکہ قلم بر عطار شکست ہے کہ از می نگیر و قلم آید است به قلم و زین
شکستن مراد و سینه در ناخن شکستن سبب و قلم بر گرفتن و قلم نیت گذشت قلم رفتن مقدر شدن میر خسر و
سے میزاید ز خون تو بید ہے چه تو انکر و چون قلم رفت است به قلم در خل خط ساختن گنایه از اصلاح دوان
حظرا صاحب سے کس بسیار قلم در خل خط استاورا + رده در خط مشکین شانه تخت دارا قلمش
بالضم کنایه از مرد در غلو سے ای قلم بر میگویند کہ قلمش را بگواهی آورده داین در اصل قلم نشیت بود یعنی
کو چیز را کہ بخوبی تو فارسیان در آن تحفیف کرده بنیے ما خود استعمال کرده اند مولوی منوسے سے ندکن
شک سخن نشیت را + در مکن زبان قلم نشیت را به اسیری باجی در سنوی سرار الشہود و حقیقت عشق
سے عشق گوید عاشق قلمش شو بہ عقل گوید از قلمش شو بہ قلمذریجی الہ تامل از عالم ملازادہ سفاکی
سے بقلمذریجی بامن تمسش وارد میل + طرفہ مالیت کہ بجارہ دلش در کونست به قلمذریجی کہ اورا
تجربہ و نظریہ از کونین باشد و فرق میان قلمذریجی سے صوفی است کہ قلمذریجی بہ قلمذریجی کمال دارد و در تجر
عادات و عبادت گوشہ و ملائمتے انکہ در کتم عبادت گوشہ یعنی بیخ منے چیز سے اظہار کنی و بیخ سے
نوشہ و صوفی است کہ اصلاح اول او مشغول خلق نشود و اتفات برود قبول شان کند و مرتبہ صوفی از مرد و بلن
تر است زیرا کہ ایشان با وجود تجربہ و تفہیم دارش و بی روح حضرت رسول اند و قدم بر قدم حضرت رسول
می نهند و مرد عراقی شماره قلمذریجی را بنی نامی + کہ در از دور دیدم رده در ہم با رسائی + و بنیے خراب است
و جاسے بودن قلمذریجی مجاز است قلمذریخانہ قلمذریجی سے زرنگ آمیزی قلمذریجی صباغ + قلمذریجی
خانہ شد کیہ باغ + میر خردی سے کوزن بود قلمذریجی نام تاکہ صبح + ہر تاکہ بود مسجود صبح تاکہ نام +
قلمذریجی را گوید یعنی ہر کہ خیرش و ازادہ است چون است میگوید کہ گفتن او نمیزد کہ گفتن خیر است کہ چشم
خود دیدہ باشند قلمذریجی بالضم و تشدید نوعی از زنگہا ہے اسپ خواجہ جمال الدین سلمان سے کہت قلمذریجی
کہ دافع حم دارد و سبک و آرمیدہ ان و گرم کردنش + قلمذریجی همان غلیان بنین سحر قلمذریجی بالضم
سین مہلہ و سکون بنین میگوید کہ از گوشہ و جرب روده چشم مرغ بزند قلمذریجی خواجہ بود و ولہ کنایہ از
دیوث و قاتبان و بعضی قلمذریجی خواجہ قلمذریجی کے تھانی زشتہ اند چہ قلمذریجی نشان یعنی دیوثی است
و زین ما خود است قلمذریجی بنیے کہے کہ وجہ معاش از دیوثی باشد ہر بنیے قلمذریجی خواجہ قلمذریجی
بود دانش عالم با صواب قلمذریجی را از مرد برد ما نوز در بوج گوی است مع المسم قلمذریجی بالکسر و کون
باہم کہ بود با سخن خبر سے بکرو و بالفاظ با سخن در بدن و کہ ان استعمال صاحب سے من گزتم کہ قلمذریجی عالم
بروے + دست آخر ہمہ را باختہ سے باید رفت + لباس عاریت پیش از طلب انداختن دارد +
قلمذریجی را کہ بروے نیست و بے با سخن دارد + تمنا سے جیدہ خوب نشیت است نفس روے کہے +
بروزی کہ کل اشک من قلمذریجی را روز بہ طوری سے بادشاہ کمرہ الیم قلمذریجی + داد اول خزائن باختہ ایم +
قلمذریجی قلمذریجی را روز بہ طوری سے رشیت و رجا گویند کہے چیز می کنند کہ در آن روز باختہ

قلمذریجی

واصل این در قمار بازیست و حاصل معنی است که تا از راه و رسم قمارگاه نباشد شروع در آن خوب نیست
 و جرات مناسبی ملاحظه فرماید و لا بمره خاش و زیر دست مبره که گفته اند حریفان قمار و راه قمار و ترسم
 مرکب گوشت حکیم زلالی که زکوب نعل سپان فرسم + ره از قمار نشان در راه نوکم + قماط بالکسر خرقة
 که دست و پا کرد و ک بر این سبند دور گواره خوابانند ملک حمزه ولد ملک جلال الدین سیستانی آن شخص نبال
 سے از برده دل طفل شکم بقاط است + زان گریه که سرمایہ شادک و نشاط است + قمر بالضم و تشدید
 سرب و طفر نام شرف الدین علی بزوی بسیار است و صاحب تذکره دولت شاهی گوید قبا و سبب آنکه
 بر تمهید عاشق بود در شب اتفاق کنیزک بختی ملاک ساخت بچی م سیغی سے قچی باز بند و خجاریا بیان کن
 با عاشقان سخن بسزایان کن + تم تم سبب ملاحظه در انوار المشارق آورده تم قسم سببها سببنا ب
 اهام غیبی قفل که در ا قایم مقام رحه لاریبی مع النون قناعت بالفتح خر سبب در ارض
 شدن با نذک چیزه و با لفظ کردن مستمل صائب سے آرزوی بوسه شسته است از دم پیغام تلخ +
 زان قناعت کرده ام از بوسه باد شام تلخ + طالب بی سے بچندین شوق استقامت است من
 سزان عارض + قناعت میکند آنچه چشم تمنا لے به شماره جو بیلے آینه دراز که قصایان دیوار
 مضبوط کنند مثل چوب سرد در بجهای بسیار در آن زنده و مذبح روح را به شلیخ بان پنجا آدیزند و قطعه قطعه
 کرده فردشند رفیع و اعطای سے یک سنج است به از دست و خجروش + بر غیش خار کحت و اقراره است
 قند بافتن خوب کند و با نظارین و خوردن و خامیدن مستمل عرفی سے چه عذر ہے بوجہ نی محاسب
 را به بچش محاب و هانت که قند نهائی به تنها سے بر دل که ز شوق لب قند سوس رخت به عقا و نهاد در
 کن ریش جو کس رخت به قند مکر و قند دوباره قند سے که دوبار صاف کرده باشند به بود قند
 دوباره بیشتر شیرین بین سے + شماره گشت تا کلک شکر باره شود ثالث به تاثیر سے مکر زان
 و لب قند دوباره + بجزرت چند شکر باره باره + نخسته سے دیده چون آن دو لب شیرین دیده +
 نخسته قند مکر نمید + قند محمودی و قند عسکری و قند صحرای و قند کرجی و قند باری هر کدام نوعی از قند
 لطیف حافظ سے شکر شکن شوند به طریحان شهد به زین قند باره سے که به نکاله میرود و کلام قند
 مصر سے برد آنجا که شیرینان نذوذ انفعالش + تاثیر سے مندر شرم عارضت از اذرنه شود
 قند کرجی از لب لیسر تو نخر نه شود + با در کاشته سے بجان تربت زلف تو یا نهنهای من شیرین تر
 است علتو یا قند عسکری به ملازقی بزوی سے آدم شیرین و گرد بزم مهل کتر سے + تا خوش آرام
 ز غیرت زین قند عسکری به زلالی سے لبش تا سینه در شکر کشت به شمس قند محمودی شکسته +
 قند زردی شیرین میباشد بعضی از قناترین این مثل نه سے را در شرف و رسته از انا تقسیم انخال
 در شتر آوردان اگر از راه حکم باشد چاکه میر خرد آورد و جایز می تواند شد اگر از راه مجز و عدم مسلم
 بسیار نامناسب بلکه غلط در این رسنه قند مگر که کمال مهارت داشته باشد در فن طاعت و پیوسته

۱۴ دوباره

و بر نهاده بود در خواب که بوشش کردم + قند و زرد که به شیرین است + قند آب شربت و نیز
 کبیر از شراب قندی قندی آنچه از قند ساخته باشند چون بادلم قند سے و بسته قند سے و زرد سے
 بسته قند سے اگر جوی شکر خندش بهین + خوبه ار بادلم قند سے در شکر خوشن مگر + قند و
 شکر از وجیه سے جگیم ز قنادان خوشنند + که شد مترا زیاد او کله قند + سیغی سے بر کجا یا دل
 بت قناد کند + شکر قند چه پیش که از ویاد کند + عورنی سے تا خوانده ام که هیچ گره بی کفایت
 نعلی فردش بحر قنادی سنت + قنداق باضم جوبے باشد یا مال که تنگ وصل کنند مثل دست
 بود بر تنگ به منعی غالباً مردت کند است و نیز جامه که طفل نوزاد در آن بچند دهنی گویند
 طفل شیر خواره را در گوار دمان بنده و بعضی غنق بعین مجده بدن لغت خوانند و ظاهر لغت کسیت
 مرزا طاهر وجیه پر دوخته در تعریف تنگ سے زبور انقباق انصاده راه + که در جدولی خفته با سواد
 عدد نده خویز در زمین سنت + بقبه اق این طفل مردا فلکنت + قند که چراغ کم فرودگی که چهاران داند
 پیرایه تفرشته در قصه نظرام عیار و قیقاتش آدوده زرد که قندک عیار بر از دونه که درین سرداب
 بود نفسی و نشان کسے هست حکیم زلالی سے با د از باد شود شمع ریش و سته گل + همچوان درد که از دونه
 ربایه قندک + قند آرزون چند بار نام مجدی در کک بنت که نام شهریت در عدد و مشرق
 خواجہ نظامی سکندر نامه جو کے در فتن سکندر بجانب مشرق از عدد و نهد دستان که در که در چون باد
 در بوستان سے از انجا مشرق علم بر زخت + یکے ماه بردشت در که قه قاحت + از ان راه
 چون دوزخ تافته + که دشت به طیش یافته + در آمد آن شهر منور شد + که ترکانش
 خوانند کک بنت + بود در دید چون نو بهار + پرستش کے نام آن قند آرزو غلب که خوب
 است دور اصل گند آرزون هم دار یکلاف فار سے و دال مخلوط الهار که تلفظ ان بر غیر نده سے
 دشور رشت قندیل بالکسر نوعی از جواهر ان که چراغ بر کرده در ان گذارند و بز بخیر ای اسپین آدیزند
 قنادیل جمع قندیل تیر چیزی شده از جوب میان تھے که تیر اوران نگاه دارند چون قندیل نخ جبه ان
 نقشها کنده شیخ نظامی سے ترا بن دم خوش در بگرد + قندیل یخ انش در بگرد + مرزا طاهر وجیه
 سے انکه نشد لطفت نوش و شکر + نشدش از ناله جو قندیل تیر + ملاحظو سے مال طبل آری
 در کے شود قندیل تیر + در گاماز سے اگر از گل قشانه میکم + صایب در ششوی زرد سے
 غان تیز در قتل شد جاگیر + که خرطوم لوگت قندیل تیر + قندیل تر سا قندیلے که تر میان کلپیا
 انسر دزد دینر کنایه از راه دآ قتاب قندیل عیسے مثل قندیل در سر کنایه از آسمان قندیل سنب
 کنایه از سیاه شب بظن کردن سب بفتح طابرا بان قره عجر لغت چنین خوانده اند قنطره با فتح نیک
 بستن بل در نجه بر ان ماند بل بزرگ دنیای عیند خاقانی سے فوج در و در بود که در من بدی + قنطره
 بستے ز چوب بر سر طوفان او + قنطره بوزن ز منوره نو عصار جامه که در منش بکوتاه باشد و نده بسیار

در کتب کبیر و زرد و شیرین +

وارد و نیز چیز است از سقر لاط که بر جراب میسوزند تا گرد و عمار در جراب زود در این برود مخصوص ناطران و عماران
 و پهلوانان است اشرف سے دشت از لاله جو قنبره سرخ عیاره کوه اسبزه جو قنبره زرد شاهی
 و این بیت مرزا مفرطت که در تریف ایران گفته بنی جن مستفاد میشود سے بود در منظر نفس قنبره نرگان
 زرد چشمک پانچیف پیمان + قینہ بوزن کینہ شینہ شراب دمانہ آن کسبجکاشے سے خون دم دیدہ
 جگر سبیل است + دیدہ من نہ پالہ دل نہ قینہ + مع الواقو و قو و رانچانی پر دین مثل در جائے
 گویند کہ بجیس را در جائے دخل باشد و از حال آنجا کے خبردار نبود بسیار جائے دہشت ناک و ہیبت بود
 تاثیر سے در کئی فرغت ماقیل تعالی نیت + آنجا کہ است باشن ماقومی برود + خیل ملک نے ہم دوران کونمی
 آنجا کہ رنگ سے بر دم تو نے برود + سعید اشرف سے خالے ز ناز باش پر کشتہ کلبہ ام + در زرم مافلک
 زوگان تو نے برود + تو بالضم دواد مرد و منتر مرغ کہ بر ہے آن در باہین کسند و مرغ در عرض تمامہ ہم
 رسد تمامہ رسد است در ملک عرب کہ مکہ معظمہ دوران دروغ است ملاحظہ سے زہرنا بر تو از نگر کاہ مبارک
 کہ لاین پر کاہ است ناز باش ما + تاثیر سے جو لیستان بیخہ تو سے تمامہ + عیان از غیر شہب خامہ
 و باغیج رگے سوختہ و جنبہ و صبح یخ درختے است کہ بر ملایم باشد و اش حقائق دوران زود در گیر و تاثیر سے
 باطنیت ملایم کار از فلک براید + ز اش زنت دریم روشن چراغ قورا + تواد بوزن حداد قمر ساق
 دیوت توام گرفتن کار توام بالکسر یعنی نظام و آرایش سے اگر چه را توام از جهان شکست بردن
 زہے تست ہمہ کار کا رفته توام + قوت بالضم خوردنی و خوردش و بالفظ داون و نہادون مستعمل بر منوی
 سے انکہ دریا قوت نوشراکین وے شکر رشت + قوت عشاق اندران یا قوت نوشراکین نہادہ + عینا
 صفحانے فاین تخلص سے با بازہ عاشق از تو عجب نیت نوشکنہ + قوت از دان مرغ نور میسوزند
 قوت بالضم و نشہ زور و نیرو و بالفظ گرفتن و داون و نور و نین مستعمل نختین در بالاکر فنن گذشت
 در ویش دالہ ہر دے سے عشق تا دست خون را قوت تاثیر داو + کرد کردن بجز از بر دین بیبر این
 ورے + قوت کیر ایم نخت فروریخت + دست بنیان ز کانیات فشاڈم + ابو نصر نصیر کے
 و خانی سے گردون را جو قوت کیر ای نداد + بار سبہ شامہ جون خاد سے برم + قوتی بالضم لوی
 و ظروف کہ اکثر از جو ب نہاشند و از نقرہ و غیرہ نیز باشد و یا تو بہاد و صاحبین دوران کسند و بندہ بیبا
 خویند و رقام آج بسیار است ز کے ذیم سے نو قدر نینہ بزرگ لالہ قیر سم + کہ جام از کف
 گذارے قوتی تریاک بردارے + قورجے بہ ترکی سلاح دار سینے سے دلدار قورجے کہ دم شد
 نشان او + قربان کشدم ز حسرت تیر دکان او + قورجے باہنی رین سفید فشنون نور خانہ کا خانہ
 صالح تو بجانہ از سرب و باروت و غیرہ قورق بالضم و فسخ را ممنوع و بالفظ نشدن مستعمل و ظاہرا
 نہ ز کبیت از سے قورق شد کفکوسے سے بدان خو + کہ ساقی نامہ شد از نسو + محوہ محمود کاش
 شد از منق رقیبان + مانتہ نزاب قورق این بادہ گران شد چیشم کاشے سے بہت از قورق

قوی نرم و جادو است خودش نیز از آن جوهر جان دور که در پرستش و ازین بیت سخن تا نیز که بر سر
 بقر قیش دل کشاده و گفته قورقے بسر نهاده و بنی استفاد میشود قوس با بفتح کمان تو اس قیام
 و قسی جمع خواب شیراز سه با بوان نظر شیر آفتاب بگیرد با برودان دو تا قوس شتری لشکر و قوس
 قوس قرح قوس با تشدید کمان قورق و قورق بالضم کلمه بر این و کلاه سه جبر زین چرخ سینه هر
 افسر و قورق کلاه تو باد و سوزن سه از حضرت سلطانی اتمام فریدون و جادوش در اقبه قوی
 کلاه است و قول بود مجهول فرج دین ترکیت اتغی سه شیه کاران خسرو سرفراز و دو قول از بی
 کار کین کرد ساز و یکے مرکز رایت قیاب و کران زهره از او بود آب و در قول از رایت خسرو
 ز فور جانیگر خان شد قوی و با بفتح کفار با کزده قول قول دادن عهد بستن و قرار کردن سنج کاسه
 سه کاسے گفت قول داده اوست رنے و ری بیت عهد بسته بامی و جام و قوی قوی بضم اول اسکن
 قاف دوم دجیم فارسی نو کز نو کز اثر سه قوی قوی اگر برشته آب تباست و چون ماه نوش کجی جان
 از سیاست و در هر ندیدیم غیر از قاشق و خد مکارے که دست او باشد راست و قوسے
 توانا اقویا جمع قوی دست قوسے پنجه قوی زور قوی حال قوسے شوکت قوی بال قوسے
 بازو قوی رگ م بسین در لفظ فرشته ممش گذشت در نصیاً فوج نطقے سه عمان نکا در بریدان
 سپرد و نمودان قوسے دست را دست بود و قوسے دست را فتح شد رمون و زینار حوا
 درام زبون و ایر خسرو سه یکے راز شاهان صاحب سیر و قوسے دست از دشمنان شد اسیر پنج
 شیراز سه اگر چه بکانت قوسے حال بود و خداوند جاه و زرد مال بود و سه بکار ای کران مرد کار
 دیده فرست و شیر شیر زو در اردو به زیر خم کمنه و جوان اگر چه قوسے بال و سلطان باشد و به تنگ
 و شمش از بیم گسلد پیوند و بال در نیجایی دل است ملا دم لا بجانے سه ترا سراسر افاق جهان
 سرکه است و استاد قوسے پنجه دشاگرد قوسے زور و صاحب سه نیت آسان پنجه با عشق قوسے
 بازو زون و قطره در زیر بار بزمی بایه کشید و مع الها قمتهم رقاہ قاهه فندی من با و از
 بلند و با لفظ زون و در خلاصن مستل زلالی سه جان بزم طرب خیزے بیار است و که تهنه از بزمی
 شبیه برضات و اتغی سه حراجی بست تی بزور و زود تهنه بر شراب ظهور صاحب
 سه دوزیر نیخ تهنه لبیک میزند که غم تو در دل کس که جا گرفت و کمال اسمیل سه زنده غمزه در د
 خوانده گان و دمان زده از نام ارقاه قاه و عرنے سه این تهنه عشق که بانک دل است و باور
 توان کرد که در جمل باز است و تهنه صبح در شرح کاشے واقع شده تهنه قوی محمد امین و قاهے
 خلف مولانا عبد الفلاح برادر مولانا عبد الکریم طیبی سه ضد مذ خصم زهم تو تهنه قوی برگشت و چنانچه
 غمجه بجان و میدش از گل نافع و تهنه شیش کنایه از قفل شیش عرنے سه تهنه شیش طبل کوچ
 زنده و بر سر پوش خیمه اندازد و تهران قایم بکار از خزانه دار و کیل دکا هزارند و پنجه دخت تهنه

دست موب که بران بنو کاشی سے اقبال شاہ روئے بر شہر کا وردہ سے لے کر خون زمینی گردان شود و درون
 بینی کلید را کہ بدندان کثودہ در ہیل رخ بکاک سودہ بتظیم قہرمان مہ قہرہ بافتح شراب تخم کویں رسوا
 آن خطے ہند مانند الف کندم کتر کو فتنہ و جوشہ اودہ بطریق شراب تجرع نمایند و بمنے قہرہ خانہ
 نیز مجاز و ابن مکائے باشند کہ ان بزم آرا نید و قہرہ نیکرند میرصدی کے سے مراد قہرہ بودن بہتر از
 بزم شہان ہند کہ در اینجا یہاں رہتی بر زبان ہندہ نصیر آباد در حوالہ یہاں یہ نے نوشتہ
 دستے در صہان با بلا شکوی در قہرہ عرب قہوجی بودہ اندازے لکہ قہرہ را جو تہا نیدہ بخورد مردم
 بدہ با ترک نشے سے لہ قہوجی باو یادش بخیر ہشتادے چہار خشت برود ہم مع التختانی قیاس
 بلکہ اندازہ گرفتن میان دو چیز برابر گرفتن ہکے در قیاس در رفتن کہ دیگر سے بران رفتہ باشند
 و با لفظ کردن و گرفتن مستقل نظامی سے ز تاریخ اجون گرفتہ قیاس ہم از مار مرد ایزد شناس
 دران ہر در گفتار جتے بود کہ ذات سخن را در جتے بود ہ سنجہ کاشی سے لکہ نسبت بر شکست کا ہر
 قیاس کا رخت از خلیل و آذکن ہ دروشن والہ ہرے سے توان زعم کہ قیاس رخ قوت ہ
 عارف بودہ از راه سبب سوی سبب ہ در قیاس و قیاس ہ با قیاس ہر ہمہ استقلال میر غزی سے
 قیاس درم عظیم است لیکن قیاس ہ گز سادات کند با تری کے سکین است ہ کے توان کردن ترا
 ہرستم دستان قیاس ہ ار جہرستم بود کہ تہی برودے دستان ہ قیام و قیامت ہ لکہ سر بزخان
 میر غزی سے عشق تو در غم اور دیکے رسم در ہ کہ بہ تسلیم و قبولش توان کرد قیام ہ ہند از بحر می بدل
 سلطان دافع ہ ہند از بحر می رکعت مستوران جام ہ و بسین غاریان نمی بسیار و یعنی امر غریب سبب
 استعمال نمایند گویند فلان طفل قیامت شوخ است ہ بسیار شوخ است و روز موعود کہ آرا در
 نہ سے کتابے برلی خوانند و با لفظ افتادن و افگندن ہ در حاستن ہ بر سر چیری رفتن آ آوردن
 مستقل مفید سے شب خون نگرہ سید ادد او در ملک جان آرد ہ قدر و شش قیامت ہ سہماز ادکان آرد
 وحدت ولہ حکیم اسمعیل کسبل سے زلف کنبود در رخ ازتے از وحشت ہ طرز شامی و قیامت شغفتہ
 اسیر لاجپی سے دوشس یارم پر وہ از رخسار خود کشاہہ بود ہ کو سے از حاستش قیامت در ہان افتادہ بود
 در سح سے ہند از غمرون نے از خط کے دیوانہ میگردد ہ قیامت ہ ہر دل رفتہ جز ہے بود کا فذ ہ
 دی زمانی برسیدی بخلیف بنیشت ہ فتنہ بنیشت ہ جو ر خاست قیامت ہ خاست ہ خرت شیخ سے
 از جلوہ قیامت بہان فکرن و گنہ ہ در خاک ہ در خاک تمنا سے قیامت ہ خجلے قیامت قیامت
 کردن گناہ آزار نے عیب کردن میر خسرو سے جو نے دید خوب سہر و قیامت ہ کہوہ انداختن
 کردہ قیامت ہ مرزا محمد باقر سے اسح یہ نے چہا لیسر و قیامت میکنے ہ میکنے ذر ذہ می سار
 قیامت میکنے ہ کمال غنہ سے لفظ لفظ درستم غمرہ او قیامت سے ہ میکنے ذر کا ذر نسبت عم قیامت
 قیامت نارد قیامت گاہ و قیامت کہ ہم در دوشس والہ ہرے سے دل بہر کس کہ سپردیم بر نشان آ

و با لفظ خوردن
 و بنویسند
 و بنویسند
 و بنویسند
 و بنویسند
 و بنویسند

تراخت + این قیامت که در آن مجلس آباد کرد + عرفی سے من قیامت زار منتقم دیده کوتا ننگرد + صد هشت
 دوزخ از بر گوشه محراب من + قیامت بیکر قیامت جلوه قیامت حرام قیامت نگاه قیامت
 پیشه زار سمای محبوب پسین در تجلی روشن گذشت واردت خان و صبح سے چشم بدست کسی بر رخک
 است اینجا + از قیامت بگی جوز نکست اینجا + مرزا صاحب سے فلک سبز خواہید و از قیامت
 قیامت جلوه کا تراقد و بالا چین باید + خان آرزو سے شمع مغل مشب آشوخ قیامت بکرات +
 بر چراغ رنگت رنگ صبحی دیگر است + قیچی بافتح ویم فار سے مقراض و این رنگت نوقی یزد سے
 حکیم سوزنے آن نیز قیچی فطرت + کہ بودہ ابرو ہنرش ہینہ استرم + اگر چه در فن ہزل از عبید
 آسنون بود + ولے زہر دو باوراک من زیادہ ترم + قیہ بافتح بند قیود اقیاد جمع ملاشانے
 نگو سے قیہ ہنسی شکن برد آزدان شو + کہ تو اینجا با سیر قفسے میمانے + دشکوہ محافان کہ کتاب
 شیرازہ کردہ ذراں گذارند درجن مجاز است جید سے مرایا صحافت تا کردہ صید + نیساہ برون
 چون کتابم ز قید + قیہ فرنگ نوعی از قیہ مخصوص اہل فرنگ تاثیر سے دلگیر سے وطن شدہ قیہ فرنگ
 در غربت است ہجو خائب و رنگ ماہ ترنے + تا ز جام راہ سنگ + چون شرر کے رہے
 ز قیہ فرنگ + قیزہ بافتح در سے بجز نکوہ و قیزہ کردن اسپتین سب بوضعی خاص شہد از اہل زبان
 بیخنی پیوستہ دور شد و شان قایزہ کردن گویند قیزہ بندی کشتن بارچہ بر عورت بند کردن ہر دیکرا
 بطرف سیرین در کرد قیزہ بند را لکوہ بند سیرگو بند طرزا در تریف محبوبان سے زمازک پیا شدہ
 قیزہ بند + برج سیرین دیدہ زین رہ کند + قیصر یہ بازاریت در سخا ان کہ در ہر طرف عمارت
 رضو دار و ذہر تسمیہ انگر شاہ ایران بعد مر اجبت از روم ز رہا کے کہ از روم غنیمت آوردہ بود صرف
 عمارت آن خودہ صادق دست غیب سے در دکانا سے قیصر یہ بین + کہ بود حسن خوش قیاش
 آنجا + قیصریم تمام موضعے در ترویکے کا شان مخلص کاشی سے زین سفر مخلص مراکب ہوا منظور نیست +
 شوق دیدار عزیزانم بقیصر سے برد + قیطان ظاہر و جہد و تریف سقر لاط دوز سے ز قیطان اور شہ
 عشقش دو اند + برنگے کہ در چشم تارش نماز + قیطان بفتح لول و ضم کا پہلو و آخر لام قطعہ
 است کہ در حور کے قندار زہر شاہ باقر سے کہ دعویٰ خدا میکرد بار کا ہی بر ہلا کے کو می ساختہ بود کہ در
 روزگار ناماد شاہ آن عمارت را بر رسم زدا انما آراں ہنوز باقی است و قیطان مطلق قیطان کت تواریخ
 مثل طغر نامہ شرف الدین علی بزرگے دکا نشان معلوم میشود قیطان آجہ از رخ ابریشم ہنہ
 جانچہ کور در غنہ و آزارہ دامن دگر بیان جامہ سازند و رنجہ گرد ہنہ از ابریشم در سیماں مثل بیکار
 دمانند ان آزار گرد بافت گویند و جہد و تریف علاقہ بند سے سوادخ بود ولم جو اغان + زان
 قیطان ہا سے موش دندان + قیطان بالکسر کسر ہوا این سربست قیطان از دست مردک
 دیدہ زدن گناہ از خون گریستن نور سے سے عدا حرات ہم تو دلہ داند دل + ز دست مردک دیدہ

زان زند قیقال حقیق و قیقہ بالکسر سیاہ و آواز بلند فوٹے زوے سے سحر کر دینا شادی خروس طبع
 یقین و زوم کچھ شہد و تار بکل تزیق و قیقاچ پرود قاف سے مجھول و جیم فارسی و درجے کے معنی اریب
 و با صلا ح تیر پر کشتہ زون تاثیر سے جب غصہ رخا رخاں از قیقاچ شکرگان رسا و اردو کہ جو شمن از خطا مارا
 وزیر قبا دارد و وارہ بیک جریا سے مشق قیقاچے کہ آن گشتہ نرکان کرودت سے لالہ زار سینہ
 مارا نستان کرودت سے شانے لکڑے جون مادک قیقاچ پر سینہ کوارست و ہر تیر نفس زول
 از زوہ کشام و قیلغ ہا فوٹے زوے سے استین قلیت دارد اگر کس و فشی ہے تو افشا نند زہ سے
 خوشامد بیاب و قیقاچ و قیقاچ سر شیر دین ترکیت فوٹے زوی سے زمین مان جوین نو فخر زخم سے
 ہمار کوز مشر سببت قیقاچ و قیمت بالکسر بہای کالا قیم حج و نفعی آن مبطالی کشند بر صید سے
 در زمان مانجا بت سبکے قیمت بود و عین وارد قطرہ نیسان اگر گوہر شود و دبت و نازل اگر
 ملکہ از صفات است و با لفظ شکستن و سبق و گرفت کردن و عمل ملاقات سم شہدی سے زمانہ
 مردم عزیز خوشیتم و بود کرنے بازار شکست قیمت ماہ از زوے سے نوش لب و حلو قیمت شکست
 چین سبز زلف توردنق و زلف شکست و طوری سے چین مویش قیمتی بر بے بست و زرخ خاک و قدر
 مشک چین شکست و مخلص کاشی سے کاخال لیش کر دہا بوسہ نقد دل و کسم قلب مند قیمت
 شکست بگرد و بر زوے سے بازار کوردیان اگر قیمت کشند اورا و خریدار شمس عادل الملک شاہ و ادرا
 خیرد و قیمت سبج و قیمت کرد عرف حال تقیم گویند بسین در لفظ زردوز گشت بر زوے سے گفت
 چندین متاع و گوہر کج و کہ نیاید بوم قیمت سبج و پیش کردن کو بر اسپرست و خواست باید ہر اچہ
 باید خواست و قیمت اول یوسف ہان بازار اول کہ گشت قیمت مندی زرخ و از زنی شیخ نظامی
 سے زکوہ ہفتن استادی پسند و کہ قیمت مندی سے گوہر شناسد و قیمت بالکسر عضو حضور ہم برین
 و ریزہ ریزہ کردن گوشت بطریق ہود و با لفظ کشیدن و کردن عمل تاثیر سے نید ہر دل روشن زدست
 عوامی سے بزرگ کج کرش از تیغ قیمت کشند و طوری در توفیق شمشیر سے جریا فرستہ کرا و عکس فوج
 ہمہ ہمایا ز کشہ قیمت موج و قیمت سروری نوے از قیمت کہ بسیار خورد و بار یک کشند تاثیر سے کر زلف
 غبرین دل گاہ کام میکتہ و قیمت سروری آن خط سیام میکتہ و عبد النبی قبول سے دلم از حلقہ
 زلفش تہد ہاے بردن و کرکٹ قیمت سروریش آن خطیہاہ و قیمت کشیدن قیمت بالکسر چین
 دستہ بضم بر دوسین جملہ و سکون ہر دو فوٹا نے صیغہ الواط و در مقام زشت کردن حریت قیمت دستہ
 میکتہ + + + + +

از اہل زبان بہ تحقیق پوستہ **باب الکاف التازی مع الالف کا بوس**
 دیوے کہ مردم را در خواب فرو گیر و رفع و عطا سے گرد خواب جید اہل دنیا و سے بیارے و بود کا
 خواب غفلت این بار غفلت ہے کاجی تقدیم فوٹا سے ہر صدمہ نوحی از جامہ کہ استین آن کو گاہ ہند و نیمہ

و نیز سستی و زنجیره لازم است و در لفظ زنجیره گذشت کاج نوسه از صنوبر که از تاز خون و زراست
 فارسی نیز خوانده تا نیر سے عا در جات تخل کاج حبش و بر فرغ آسمان خورشید و وسیله که بر گردن نهند
 و بالفاظ زون و خوردن مستعمل پس کنایه از قفا نمودن و گر کفین هم آوردند اندازور سے و تیر عین اسب
 سے صبح صبح از کاج خورد و در جنبش و نه کوه کوه از دو کوس خورد و در بالا و مولوی معنوی سے اگر هسته خوردند
 عقل سرکش و نزن بر گردش اندم دو صد کاج و در اول دور بین شیخ علامی قباوی در بیان حال فتن پادشاه
 تماشای بجوم زوار و سالار غازی نوشته که ناگاه یکے از او باش مرشناخته بر بگری گفت چون
 من مطلع شدم بی تالی چشم خود را گردانید کاج نما سائتم کار صفت و پیش و صنایع و اهل حرفه میر خسرو
 سے کر توشی ریخیز اسب کار و چشم دل غیر بودین بخار و هر چه تو بر خویش بر سره روا و بر دگر دیورد
 نباشد دوا و شیخ شیراز سے جو جاہل کے در جهان خوار نیست و که نادان تراز جاہلے کار نیست چنگ
 و بیکار و ریخیز نیست و در معنی بیکار و زوار نیز خویشند و تحقیق آن بعد ازین بیاید بر معنی سے خلق را
 آرایش خلیف و نوبت محشر است و بزرگش روز بزم و زرمکاشش روز کار و دگشت و زرعیت و در معنی
 و کارنده رخ کار و رو کے کار و پشت کار و خفا کار و خفا کار و آکار و رقم کار و تشکار و پاکار
 پایکار و پارچه کار و بر کار و بر نشان کار و بسندیدہ کار و بندہ کار سے پیشکار و پیشکاری و بیکار و تجر
 کار و ترکاری و توبہ کار و جادو کار و خام کار و خاموش کار و خوار کار و خوار کار و خوب کار و خوب
 کار و دراز کار و دریا کار و دستکار و سنیر کار و سپید کار و سید کار و سوار کار و بزم کار و مینا کار
 پیالہ کار و تازہ کار و جام کار و خوب کار و حل کار و رفو کار و ریزہ کار و زبان کار و تہ کار و کاردگشت
 از عالم کفک و گشت و شو باشد نظامی سے کسیر بر نشان مانع بہشت و بسیر تیری کتہ کار و گشت
 از نخوی خوش کورشت گشت و سے رختہ در کار گشت منت و کار دست کتہ کنایہ از کار نمایان
 که از دست دیگران تاسا نے بر اید سلیم سے نہ شد دست بند و نشان شکستہ مانع نماز بود در کار دست
 بستہ مانع کا بخت و کار گران کنایہ از کار بزرگ و علامہ شیخ شیراز سے بکار گران مرد کار دیدہ و
 که شیر شریزه در آرد بر زخم کند و کار چون زرشدن کنایہ از رونق و نظام یافتن کار و معنی کار و
 چون زرشدن و سندن آن در لفظ معنی گذشت و کار چون زر کردن و کار چون کار شدن
 و کردن و کار ساز کردن و کار بر او بودن و کار را بالا بودن و کار را بالا گرفتن متد سے آن اسیر سے
 چون بخارم جلوہ بیبا کے لڑ جا بردہ است و خاکساری میں کہ کارم را چه بالا بردہ است و حسن
 بیک ریغ سے تاجار سے از گره ریشہ خورد و نگاه و کار خود را کے توشے بر چون سوزن بر لہ و
 محمد ابرہیم فارغ سے دنیا جو چشم باز کردی اسچ است و بیکار از بسیار کردی اسچ است و
 چون صورت آینه تماشا نش خورش است و چون دست طمع در آرد سے اسچ است و با تو کار شے
 سے سرور بگ عیش با تو مطلب زنا کہ ہرگز و بدل شکستہ کار سے توان بسیار کردن و بر مزی سے کس

کہ بفرمان تو رام است و سحر و از دولت و قبالت تو کارش جو کار است و از نیت از جور است چون حجرے
 دوست و با عارض چون سیم تو کارم جز رستی و نظامی سے زماہر کے راتوا لکر کے و بزرگ را برد چون
 زر کے و میر خسرو سے روز و شب کو کشش نہر میگرد و در نہر کار خود جوڑ میگرد و مرزا صاحب سے
 رو سے چوز کار را جوڑ گنسنہ اینجا و برکت بکزیده زرد بار نیابے و گفتم از زر کار من چون زرشود غافل
 کہ صبح و چون گل رخا مواز کا سے زر خون وہد و سے صاحب از فیض نہایت کار من با لاکر فت و شہر
 توفیق آخردست برسم سو دہ شد و قاسم گونا بوسے جو گل بسیر چمن جا گرفت و چمن را از کار
 با گرفت و حافظ سے شدم عاشق بیلا کلبہ شش و کہ کار عاشقان با لاکر فتت و کار غلامان
 کنایہ از کار خوب چه غینا سے ایران غلامان را بر شیر کب فون نثل حداد و چار سے وزرگی و لغات
 و اتہ آن مشغول دارند و در ہر فن بکفہ سازند ازین روکار خوب کار غلامان گویند شرف الدین پیام
 سے آن بے جوہر کہ چل سامان شہد و مشکل طوطی نیت کلامان شہد و سرد آزد و در چمن تیغ کشید و
 گل گفت کہ اینکار غلامان شہد و کار آب کنایہ شراب حواری سے پس آید از شراب شہد چون عالم آب
 کہ عبارت از ستے و میخوار کے دینا نہ است میر خسرو سے شہد بکہ تر بکار آب نیت و در دل دشمن ابلیس
 شکست و جمال الدین عبد الزاق رومی روز آب کار ت برد و تو دور کار آب و نوری شب رخت عورت
 برد و تو در رخ و چار و صاحب سے ز نغمہ مستے می میکنند مخوران و درین چمن زہوا کار آب سے آید
 بکار آب بودن و ایم الخمر بودن و دلش والد ہر سے فی شیم و نہ ناسق این شہریم کریدہ و ہم خاک
 کعبہ بودن ہم کار آب کردن و فقیر مولف بجای خاک کعبہ بودن خاک کعبہ رفتن نسبت میداند کہ قدیم
 کار متبذل و بقدر بے رتبہ طور سے و صفت بازار نورس بوزر گوید سے چنان از زر زگران قدر سیم
 کہ شہ پارہ زہرہ کار قدیم و کار آب شش است یعنی کا بسیار نازک و دشوار تا قدش انکہ چون آب
 رنگ طعام بقاعدہ باشد یا بر رخ زندہ بماند و خوب کما از دق اطمینی گوید چہ کردے اد گوید حکم کار آب
 در شہر است و با اختیار من نیت سیغے پیے سے زانش دل میر و چو نیت آب چشم من و کار آب
 شش است اید و تنان تذر نیت و دار آب بیگ جریا سے ہر قدر خیم خیالش بجان خام است خام و
 کار چشم و دل ہانا کار آب و شش است و محمد قلی سلیم سے ابدل ما محبت تیغ تو تا چون رود و و اختیار
 نیت کس را کار آب و شش است و کار آب دکل گنایا ز نا ہنادن و مرست شکستہ کردن میر خسرو سے
 مد تے کار آب دکل بردخت و و ذران کو سے فائز مسافت و کار خوب بوزن خاک و آب افزاز
 کہ جولان تار جامہ بدان فرا گرفتہ با فندقا ز تبارک منج خواتمہ دور نہ بہستان نوعی از کشیدہ بود کہ جامہ
 در دو جوہر کشیدہ بدوزند و جو نیتی اگر چه صورت لفظ فارسی دارد لیکن در کلام قدما یافتہ شدہ
 کارزار خباب خیر المدقین سیغے نبد این لفظ مرکب است از کار یعنی عروت و زار کہ کلمہ است کہ افادہ متنی
 بسیار کن و چون در مقال و جدال کار بسیار اتفاق سے عفتیا کار ہا کے عظیم باید کرد مجازاً یعنی جبکہ متعل

مستعمل شده و شهرت گرفته و خان آرزو میفرمایند باید دانت که مرقه را کاری هست که گو یا ویرا بر سر آن مخلوق
ساخته اند و کار بسیار شست و زود است پس برنگاه گفته شود که لشکر در کار آمدند یا کاری میکنند مراد از آن کار منسوب
بایشان باشد که شمشیر زنی است و نه ایگویی که ایشان جنگ را کار نام کرده اند و بکار رسم گویند چه برنگاه
که گفته شود که فلانی در بلیه کار است اراده آن باشد که در حال کاریست که بر او لازم شده و کار بسیار
جنگ است اینته کار در لشکر کما به نظر یافتن بر حرفت و کار زار افتاده کنایه از کسی که جنگها را بسیار
تجربه کرده باشد میفرموده در دند میستندی هسته + کار زار کسی که زار افتاده + نطامی سے
بمکلفت بمن با نقیبا + که گزشتگی بشکنی کار زار + کار افتادون و کار داشتن به کسی معاطه داشتن
و معاطه افتادون و کار افتاده کسی که با مردم بسیار معاطه کرده باشد و تجربه کار بود و راه هر کسی معنی
اگر از قید عاشق پرور است + از زاده است + عشق میانه چه باید که کار افتاده است + معنی یعنی معنی
تر زردون نیست در عالم معنی + از غلظت توان طمع کردن که کار افتاده ایم + خواجہ صفی سے ارجحان
کار من افتاد طاعت میکند + که نم عاشق درین کار مرا افتاد است + در صفی دانش سے سایه روزان
و سے از قند این ستم + حال شد با مال خط باز رفت کار افتاده است + مدام همیشه جو زل با بقرار
دانت + خط که غیر سید با حال کار دانت + ظہوری سے ذوق حسنش بر تماشای گل رخسار دانت
گرنے بروند زود آینه با خود کار دانت + کار رفت از کار رفتی چون دست کار رفت مرزا صاحب سے
بر دست کار رفت نباشد گرفت و گیر + چون ببلد دست در کار میکنم + کار بر بضم موصد بر هم زن
مخلص کاشی سے از دو کوئم قطع سودا کرد و در خوم نشانند + بست تیغ غمزہ است هم کار بر هم کار ساز +
کار نامه است که از کسی کاری به ان خوبی سر انجام یابد که از دیگر کسی یکایک نتواند شد دستور العمل
نیز گویند سے خوش کار نامه است که آه برود کار به این کار از تواید مردان چنین کنند + یاند دانت
از سخن خیزد کمان + بر دست دبا بر دے تو هزار آفرین کنند + تاثیر سے یک شمشیر کار بر هم شرح و در پیش
بر نامه کار نامه بال کبوتر است + کار در دار بدال عمده دارد خدمتکار مسود سعد سلمان سے کینه کار ساز
استمان است + کینه کار در دانت روز کار است + میر میزے سے دالی بچہ شام یکے پهلوان آرد + عامل
بچه روم یکے کاہ دار دوست + کار ساز با رتیالی دمعنی خدمتکار دمانند آن مجاز است کار در آن بدال
کار سنج و کار آگاه کسی که از حقیقت کار خبر دار باشد و صاحب فرست و نم حکم نطامی سے بسیار
راه و کنج چنان + سخن راند با کار سنج چنان + پس بسیار راه معنی در راه است کاری تاثیر کنند
و چیز سے که بچه کمال رسیده شد چون تیر کاری و کار کرد زخم کاری مدد کاری کنایه از مرد جنگی و دلاوری
و معنی اول استخوان کاری - مینا کاری - پیاله کاری - پنبه کاری - تازه کاری - جام کاری - خوب کاری
حکامی - خرد کاری - رنو کاری - نریزه کاری - مکاری - ترکاری - کارگر نیز آمده دکنایه از مرکب است
و جلاک در رفتار و برداشتن بار و معنی صانع و اهل حرفه صنف است و کارگر فرید علیہ آن کارگران کنایه از

منصوبان کا رخا جات ہسم ہند طالب آملی سے کارگران کا کثیر وجودت بہ حشت زرا اندر نہند در کفت
 مزدور ۴ کا طوا خطاب بسا قی سے بود در ہر کشت تو صد نہر کہ حیران شود دیدہ کارگر ۴ میر خسرو سے
 میر خسرو سے جہاندار بر تخت ز بار داد ۴ بکار گیران گنج بسیار داد ۴ فرود سے زہر سو برقتہ کا بگرا
 شدند انجن جون سیا گران ۴ میر مغزی سے اڑ صاعہ برنگ سے کارگر اید ۴ تیرش بہ ازان کارگر اید
 سپر ۴ نظامی سے بہ تنہی کی جسم زد برتنش ۴ نش کار زخم بر جو شنش ۴ ہی جلہ بکڑ اسخت
 یکے زخم کار سے نیند جفت ۴ بران چادر کونٹ کارگر ۴ چادر خود باز پس کر دسہر ۴ جو دستوار نگو نہ
 نمود راہ ۴ سخن کار کشہ پذیرفت شاہ ۴ کلیم سے بسر رحم آمد ز نالہ فرد خورد نم ۴ تیر نکلہ کہ کارگرا
 است ۴ صاحب سے ز تیرہ نختے خود شکوہ نیست عاشق را چہ کہ نالہ در دل شب منس کارگر باشد ۴ شیخ شہزاد
 سے خرے دیدہ پویندہ دکارگر ۴ توانا و زور آور و بار بر ۴ کارگذار انکہ حاجات مدام را قضایک
 میر خسرو در تعریف ثباب و خلایع سے کارگذار کے کہ بغیت گران ۴ جاہلی کارگذاران خان ۴ طہوی
 سے یکی ز حکم پذیران برت استیا ۴ یکے ز کارگذاران قدرت ہستیا ۴ دالہ ہر سے فریاد کردم کہ غم
 کمردم ۴ کار سے کہ بود مزاج کارگذارم ۴ کار بیچ بوزن بار بیچ جامہ دبار چہ را گویند کشیدہ گران
 دکلا تبون دوزان لفاؤ کا خود سازند بخت محافظت انجا مہ اثر الدین خشکی سے از پے کاشس ہما
 برکہ کاہ اعتدال ۴ ہر ہر روی این دیبا سے سلطان ز دست ۴ کار کرد یعنی کار کردی دمل میر خسرو
 سے برے از ہ لطف کردیم ۴ ما ہذا زہ کار کردیم ۴ کار فرما و کار و زول ہر دو داد وزای فار سے
 معنوم صاحب دارم سے در ای جاسی من میگردانقا سم سیجائی ۴ اگر در سخن یہ ہشت صاحب کار فرمایم ۴
 کارناہ شخص کار آمدنی تا تیر سے بجز فرما د کو را قیشہ آخر بہ کار آمد ۴ باین دیرانہ وہ یک مدد کار آمدنی
 آید ۴ کار آفرین گناہ از حق تعالی نظامی سے زافر عمہ بکار سے انداختن ۴ زکار آفرین کار بر ساختن ۴
 کار بستن دیکر بر دن گل آوردن طہور سے صیقل لڑیکہ بر دہ ۴ ہر کہ آئینہ بزرگ نہاد ۴ کار بستہ
 ہما آئندہ دیکو موزمان بردار دام بہ نعتی نظامی سے شدہ آسائش خواب را کار بست ۴ دوختی دران چادر لایا
 بست ۴ خراج شیراز سے نعتی بیانشوہ کار بند ۴ ز قول من این بند دانا پسند ۴ ہستی ہا بسخت کار بند
 نبت ۴ من سا خوردہ زہ خرابات برورم ۴ انور سے سے کار بند و سخن و مفاد ۴ اردنی ترا قضا و قدر
 کارازکا بر رخاستن بہ ہشدن امری از امری شیخ او سے سے اگر بر دستوں زبا شد او سے دست
 زبائش بوسہ بتان کہ کارازکا بر خیرد ۴ کارازکا کہ سخن یعنی از چارہ دندہ بر گشتن کار مرزا
 صاحب سے ہے کہ ساز خلق بغیرا دمن برس ۴ زان بیشتر کہ کار من از کار مکتور ۴ کارازم گذن
 مند رسندان در بخت از ہسم گشتن کار گذشت کار کسی شدن معروف ذمیز مردن عبد اللہ سلطان
 سے ساتی محاسن باین تکین اگر سے میدہر ۴ تا با خواہر رسیدن کار خواہ شدن ۴ کار کے صاحب
 دکا تمام صاحب بہر دو سننے متو سے آن دین از اہل زبان بہ تحقیق پوستہ شانی نگو سے از یکہ کہ کہ مایہ

کہ ایہ صد سالہ عاشقیست بہ کار تم تمام کردہ دمن غافل متوز بہ شریف تبریزی سے شمع را دیدم کہ از راز
 شب وصل اگر است بہ صبح چون نزدیک شد کارش بیکدم ساختم بہ کار رحمت رسیدن و ساختن
 و نسق یافتن و باز شدن کنایہ اسرار انجام یافتن کار انجام دادن و بند کردن متحدہ منہ فری صاحب
 سے صاحب چو فارغ اندازندیش حساب بہ معنی کہ کار عاقبت انجام دادہ اند بہ ز عشق کار جهان
 باز میشود صاحب بہ خوشا کے کہ تو سلابین جناب گرفت بہ صبح کا شے سے گرجہستم زر خالص
 جگم چون گشتم بہ ریزہ ترزا کے بند کند کار میں بہ کار از کے رفتن و آمدن و متعشی شدن روان شدن
 حاجت و کیوں شدن و مستقیم شدن و قوام گرفتن و نظام گرفتن مثلاً کار کے بار بار سن و کیوں کردن و شدن
 کنایہ از فیصل کردن محالہ و فیصل شدن و بیکرہن در ساختن متحدہ منہ بسین کنایہ از تجہیز و تکفین کردن تیرہ
 خراج نظامی سے جہانداران کا رشد تکدل بہ کہ سالار کیلے درآہ بکل بہ فرمود بر ساختن کار او بہ
 بندے کے باشد سزاوار او بہ عروس گرانمایہ را نیز کہ رہ بہ آہ است تا شد بیرون دیار بہ جو کار زہ
 بر حمت رسید بہ یکے مٹے دیگر آمد پدید بہ کار دملک سبج بخشایشی بہ رساند باین کشور آسایشی بہ
 دین با سگہ ز خہا کے کہ بہت بہ عمارت کند تا شود سنگ بست بہ مکر رفت آن بیامیان بہ حمت
 رسد کار خزر بیان بہ خواجہ شیراز سے کار از تو میرود مددی کے وسیلہ راہ بہ انصاف یہ کہ ہم
 کہ زراہ او قادیم بہ سلطان مصطفیٰ مرزا خلف سلطان علی میرزا اولہ شاہ طہاسب سے ہر جہ با دبا د
 حرنے چند میگویم باد بہ کار خود در عاشقی این بار یکسو میکنم بہ طور سے سے عشق کوتا ز دور دی برسیم
 کار خود را ہمہ بیکو سازم بہ صاحب سے من کہ با اسلام کار خوشی کردہ ام بہ غرہ کا فرناش
 تا مسلمان دگر بہ نیز سے کار بیکو نکنم تا تو اگر تیغ دورو کے بہ دل بکنگ بیکرم زکو کردہ در شکے بہ
 ناصر خسرو سے اسے صبح سعادت نہا از فن غیب بہ باشد کہ شود کار من غمزدہ بکیو بہ علی خراسانی
 سے علی با ازہ مقصد کشیدم بہ ہراران کار بکیو کردم امروز بہ شریف تبریزی سے شمع را دیدم کہ از
 کار شب وصل اگر است بہ صبح چون نزدیک شد کارش بیکدم ساختم بہ میر مغزی سے کارم شد از
 و حال تو جاوید مستقیم بہ کوئی و حال تو سبب استقامت بہت بہ کار بر سر افتادن کنایہ از پیش آمدن
 ملاحظہ درم بہ الفتوح آوردہ جگہ نژادان را چون کار بر سر افتادہ گشتے کردہ با قائم کردہ کار خندان
 از تدبیر و چارہ کہ شنن کا رہا نیز سے قیشتاسان زبے اسطبل بان زونہ بہ کار دشوار جو رفت
 نجد سے افتد بہ کار زہ پیش رفتن و زہ پیش شدن و از پیش بودن با سے کہ ی اور جگہ کہ نشہ
 باشند خوبیلہ با تمام سامدن و زہ پیش برداشتن و کار پیش بودن و پیش رفتن و پیش افکندن و سامدن
 دروا کردن حاجت ظہوری سے زام خوردے نقل فریے تو کفتم بہ کار ت زود پیش اگر تو بہ زمی بہت
 کمال خند سے در عورتو چند انکہ زیدم زاریہ بہ خبر شک دیدیم کہ کار سبب در پیش بہ خواجہ جمال
 سلطان سے کہ سرترک کلاہ فقر داری ای فقیر بہ چارترک با یہ لول تارو کار تو پیش بہ ترک اول

ترک مال و ترک ثانی ترک جاه و ترک ثالث ترک رحمت ترک باع ترک خویش و باقر کاشی سے باین
 دست تھی یارب جبکہ زار پیش بردارم و کہ دشمن گوئے از میدان بروز زبرد بیرون و وحید سے
 عجب کار بست کار عشق اگر فراد تو اند و وحید ناتوان با شکر از پیش بردار و مزا صاحب سے
 از کوشش تو میرود از پیش کار ما و پای خواب رفتہ ماورکاب تست و رود جلوز باین صفت کار من پیش
 کہ من سپاسیم سحر و ماز خویش و کار شرف زبر سے خویش پیش آکنده چکنے اور ذرا اگر از فردا
 علاج و نظری کشمیرے سے اقبال حسن کار تو زار پیش بردار و روز صلاح کار زار سے کہ صحبت و
 تاثیر سے گرجین کار خرام قدش زار پیش بردار و پاک جلوتایا قیامت الف از خویش بود و کہ بر ہم زون
 خراب کردن کار جمال الدین سلمان سے دریا بک زد کار چنانچه بر ہم و چشم تو و عذرش بر نیست گستم
 کار محکم کردن سے گزقم عقل محکم کرد کار خویش صاحب و رہ سبیل نصارت شد سکن رطے نزد و کار
 بچس و جس افتادن کیا۔ از عافیت شدن در امری در گشتن و کیو شدن کار در جانشین و دشمن صاحب
 سے بر دستے زکار نقش شیرین محو میاروم و اگر در جانشین بر دست کارم کار فرما سے و کار بالا
 رفتن و بالا بردن و عذر شدن کار پیش رفتن و پیش بردن کلیم سے کار محنت کردن رو تخمین بالا رود
 ره نوردان راز از انوار میاید کشید و صاحب سے مشرق مقید بره اگر چه تو فین است و کہ از جریده رود
 کار مهر بالا رفت و ابر نصیر سے به نشانے سے کار بالا برد دست نیاید بر کام و بر که دلداد و انکار
 بالا نشود و نظا سے گرجین کار سازند شود و کار ما بردوز بلند شود و کار زنده شدن و کار
 و بار که شدن و کار و بار بر گره و مذکره افتادن و کار که شدن بر نیامدن صاحب مزا صاحب
 سے کار چون و گره فتنه ز خدا یا و کم به عقدہ مشکل با سجد داناست و در گره بر ز نخواستہ ماند کارم چون
 صفت و شونخے گوهر گریبان جاگ میسازد مرا و نمائند کار بر گزرد کرد بر نیز کار انوار که از دیوار پیش
 راه یوسف در شود پیدا و مولانا سانی سے رفت گیری و لغو کار من گره است و در گنج گره است
 بے کشاد و نجا و تاثیر سے کار که نزدیک بر جسین و کے کار و بار عاشق شید شود گره و کار دریا
 و کندن و زلفن و کار دراز کردن و رفتن و کار از کفن و رفتن و آوردن و کار بخت گرفتن کنایه از سخت
 و دشوار کردن و نیدن کار کار از از بودن لازم منہ سلیم سے چون لب جو محنت کیرد کار بر بسوس جهان و از بر
 لب خوردن با به شش دندان سنگ و میر غزی سے بشیر مانی کا تر مصاف رزم و نبرد و ز کار از
 نور صم کار از از شود و کلیم سے بطاقت ما کار جنین تک کبیر به و بخوش کران تک بندید میاز
 صاحب سے بر طوطی ما شکر اگر کار کند تک و چون خوش فتنے طوطی ما را شکر می است و سید عبده
 عانی سے بروانش حفظ و انم کار را چون تک ساخت و اینقدر و انم برات بر سر ما نخواه نیست
 نظامی سے تو نشین گرا با تو جنگ آورد و برو تیغ تو کار تک آورد و جواسے سوی کشور خویش باز و
 مکن کار کوناه بر خود دراز و سبب حسین برو گهاسے راز و کند کار جو نندگان را دراز و سے خسرو انبان

کار که در روز خا...
 صاحب سے و ان نشین...
 بر زار و از زمین کا خد و کلیم

تا میان استیفا کار برین دراز میگردد + بر چه انجام پاراسالم + میدنمم فرزند میگردند + شیخ مشیر از سه سید از
 ده پاس کار کے چکر افند کہ در بالیش رفتے بیسے + خواجہ مشیر از سه چو دل در زلف تو بست حافظ
 به بیان کار او در با میکلن + در کار کے کردن درون چیزے دو کار کردن دو کار گرفتن در محبت وال
 بار از شسته شد کار بر کے آسان کردن معرفت صاحب سے عقلت ماکه بر پیش آسان کرده است +
 صید نه ان را مدد از صید غافل برسد + کار و ادون طبعی گنایه از کار فرمودن و سندان در حفظ بوریا
 گذشت کار کو بنه چیدن فراموش کردن دراز یا درون طهوری سے گوشه نمہ کار با صید اند + از
 گوشه کار سے ارمیده اند + کار و سکون را از هر جگہ سکین کار در اصل شمشیر گردید سے شکر کے کوسن
 گوید از کار در + خود کار و بدوا مزارین خبر + کار و خوردن بر خیری رسیدن کار و بجز سے خاکه
 گذشت کار در خلق مایه ن کتابه از ذبح کردن دگر بیدین شیخ مشیر از سه شبا که کار در خلقش مایه
 روان گویند از سه نیاید + کار و از گوشت که شستن و کله دما سخوان رسیدن کنایه از نماز است
 سخن در حال بر حسن دپوی سے سرستین خیار مال پیش که کار در + بر سخوان رسیدن در سخوان گذشت
 استاد فرخی سے تو زانے که مر کار و گذشت ز گوشت + تو زانے که مر کار رسید است بجان +
 کار و دسته خود نی برده کے خوردن خود را آزار نمیده کار زیره برای فارسی مکار صیره بحیم تاز سے
 معصوم که در عرف کسب گویند در گنیزان جاها بدان زنگ کسته ملاحظه گوید کل کار زیره بسکه انقلاب
 در فراج خویش گنجت که خون در صغرا زردا بی معصوم بسکه راجت کار و ان دکار بان بوجه
 قطار شتر و بیضی قید استر الاغ اسم کرده اند معنی قافلہ سوداگر خانہ نصرت دارد مجاز است درین
 قیاس کار و ان سارا دکار و ان کش کار و ان گاه ملاحظه کنی شایبوری سے چون سارا کار و ان
 گاه است دنیا بر گذر + شبے ایہ که صه سکین در در بخور نیست + صاحب سے کار و ان گاه
 حدوث کے خواب امن نیست + دره سیل خطر مکنش بیان خویش را + سولے سے بر در ریش
 کار و ان سالار + که بران ره رود که فر خواہ + طہورے سے ز عطارے نافه یا من + صبا کار و ان
 کش ملک سخن + کاست کم شدن دم و یعنی اول کاستے نیز آءه بر منوی سے بر زمین جن پنا
 کشتے کز رفتے کاستے + بر فلک چون بر گردد کاستے کبر در + کاسته معرفت و کاس خوب
 انبت و طبل و نقاره دماند آن درین مجاز است خواجہ مشیر از سه ساتے بصوت انزل کار و برگت
 سکینم این سسر و دنی ناب میزدم + کار سسر دکار سشم دکار سزانو دکار سسم دکار سسین
 دکار سه در بوزه دکار سه گدای دکار سه طہور دکار سه زگی بر که ام معرفت نور این واقف سے از پندسته
 لب بن کے سخا بیت بهناست + مجوزگیں کار سرام خالص است ابا صه است + قابسم نندی
 سے جان ز شوق تو در بوستان طہیر کل کل + که کشت کار سه طہور خبیانه بلبل + میر خسرو در تعریف
 اسپان سے کار سسم از وطن آزاد گشت + کردین زمین آغام دشت + و چون احاطه کنایه از اسپان

پس سب جناحہ درین بیت سے کاسہ کافی ہمہ صورتش و پنج کتیان برادرہ خوش و ابوطالب کیم سے
 ساؤ کف رخصی زین سے محنت رسیدہ و تراکمه سے آید تیار ہوا کاسہ زانو سے تا مولیٰ منو سے
 کا چشم حسیان بر نشد و تا صدف قانع نشد بر نشد و میرزا بیدل سے من آن ازادہ شریف ظہیر
 سز شوق صید من و محبت کاسہ در یوزہ چشم دام برودید و نغیے قبول سے چون نکلے تو سر کشم در جب
 مستے من ز کاسہ زانوست و صاحب سے کاسہ در یوزہ سازد و دیدہ یعقوب را و ماہ کنعان در چراگے
 نکنت پیرائش و آن را کہ نکت قیمت از از خود آئے و دریم کاسہ چشم است چون کاسہ گدے
 کاسہ بردار طغزادر حوالہ کے از بادشاہان مجاز سے جو دیدے بطبرہ و تار او و ز فرشتہ ہی کاسہ
 بردار او و زبر کاسہ سپید کاسہ سید کاسہ کاسہ گردان کنایہ از گد اور یوزہ گرد ساقی مجلس
 خاقانے سے در طبرین کعبہ جان صیغ زین کاسہ را و از پے در یوزہ جا کے کاسہ گردان دیدہ اند
 کاسہ سیاہ کنایہ از مسک و بخل پر بہا جانے سے زرد گرد و رو کے آن کاسہ سیاہ و چون پینہ
 خوان او خوالیکشش و کاسہ نکت لاک نکت و نیز کنایہ از آسمان کاسہ من کنایہ از کے گذر صیغ
 جنیات و قابلیات بل پھر ہمشہ مردم کو ز نکت و نغی خاقانے سے نمانن باب شش زون
 ہم کچھ سر ہم کاسہ تن و چون خوش ضرین رسن بس تک میدان میں درد و کاسہ گر کلال کہ کاسہ را
 و طبعاً بار و نام مطربے کے ظاہر کاسہ ہے چنے خوب میوخت خاقانے سے آن قول کہ کاسہ گر
 او اکر و کاسہ نواز نغارہ نواز و طبل نواز کنایہ از مرد ہرزہ در کے زاز خانے کاسہ گاہ نظر خانہ
 میر خسرو سے شاہ نغارہ آن کاسہ گاہ و ز ترک را از نفس را براہ و کاسہ رو و نام رو کے کاسہ گیس
 کنایہ از زلہ چین و حریص و خوشامد گو سے و درون محبت ظہوری سے در خوشامد از بانم جو ب نیت و
 کاسہ گیس ہر کے نکت نیم و صاحب سے خوشی را خرب نیسازم ز خوان دیگران و چون ہر نو کاسہ
 لیس مہر تابان بنیم و کاسہ سرگون جو این مرد صاحب محبت و سرف و فضل کہ جہ یاد بر باد و ہم
 و درین عمل را کاسہ سرگون بودن کاسہ گویند تا نیر سے تو اند صید خود چون ار کردن ضمہ کشش را کہ سے را
 چون کشف کر کاسہ دریم سرگون ہشد و خان خالص سے جاب را بنود فر خیال بویج بسر و ہوا پر
 این کاسہ سرگون پید است و رفیع در عطفے چشم چراغ گلشن ستے نوی اگر و آ خند لاک کاسہ
 ترا سرگون خود و کاسہ باز تراکمه باز سے کاسہ کند از عالم شیشہ باز در آن جان است کہ دو کاسہ
 چنے براز ت کسند و کاسہ بازان و زدن شدہ کا سہارا بر نکت گذارند و حرکت مرین آنرا جہانہ
 و ہر دوش خود رہانند کہ قطر آب از ان نمی ریزد و بجا ز غلیل و مکار را گویند میر جی شیرازی سے از
 حریفان قار و وہ بیسے و کاسہ باز سے چمن زیدہ کے و کاسہ مہیابہ و کاسہ مہیابہ دو با و در
 فرستادن مہیابکان در برادران جنبر ایامیکہ کر کہ آرا در عرف نہ بہا جی گویند و جو یعنی ہنہا کاسہ نیز
 آمدہ میر جی شیرازی سے بود کاسہ در پیش مہیابہ رض و دل آدمی آخو زنا میشود و فصلی جہاد

جواد فانی سے فرمایا فرستند ہم چشم و دل من نہ چون کاسہ کہ بمسایہ بھپایہ فرستہ + قد سے سے
 جو یہ حوار قد تو گردن کہ گبہ زد + چون ماہ نور کاسہ بمسایہ پیش مدار + سلیم در قحطیہ سے قادیہ شکستے انان
 سفت جینا + شکستہ کاسہ بمسایہ رابا ہنیکے کاشی در زریہ سے عد کسیر برود سر خود نہاد + جنین
 کاسہ بمسایہ راکس نداد + کاسہ گرترازش این مثل در جاگہ کند کہ شخصے بر انام کار غیر گرترازش
 سجاد ہند دور نسو مخلص کنایہ از امر محال جہ گرمی کاسہ از اش است در صورت گرترازش کاسہ از اش کنایہ از
 امر و شوار بود و جد در تریف طباح سے منتفض مر اسخت دل از تلاش + بود کسرت کاسہ من ز اشش +
 تاثیر سے کند ز اش چشم رنگ دیدہ صذر + نذیر ہت کے کاسہ گرترازش + طوڑے سے بر سر
 خزان وصل صہ دیان + کاسہ از اش گرتراشیم + کاسہ بر شکستن کنایہ از سواگردن اور تاثیر سے خانی
 زعفرہ منانہ بنو نایم + کاسہ بر سر آواز شیرین شکست + طوڑے سے کس جہ میدانکہ پمانت یگانہ در
 گزیدہ منسے قد جہ بر سر انکسے سلیم سے پیش سے لب ز حرف زہد و تقوی سے بستایم + کاسہ از ہد
 مبادا بر سر انکسے + قد جہ بر سر کے شکستن ہیں منی نیز گشت کاسہ کشیدن دل و کشیدن وزون
 کنایہ بر شراب خوردن اسیر سے درین بخانہ ہر ایمانی جانے خردارد + کاسے کاسہ زد ساغر جنبید پیشہ
 صاحب سے جگہ نہ کاسہ بزر برگ راوشندہ + جاتے کہ بد ہوز نعمت و مازندہ + کاسہ مار نوع از مار
 سفائے سے قدرت کچھ ز خاک نفاق + کاسہ ماری صورت آدم + کاسہ بزر کاسہ فنی از کشتے
 کہ جانہ خرد را پکانہ حریف چنڈ و بھجے گویند دست در زریہ انوی حریف بدون دواز چار درشتن برنجاست
 سے جہ خوردن غصہ گردن و غم تو کاسہ پیش + قامت افزا خد کاسہ بزر کاسہ پیش + کاسہ بمسایہ
 دوپاوار دینے ازین خانہ با خانہ دازان خانہ باین خانہ میرد و این را در عرف اہل ہند بہا جی خواشد
 یعنی جڑے کہ بمسایہ بمسایہ می فرستد عوض دارد کاسہ بخون زون کاسہ در خون زون و کاسہ خون
 کشیدن خون خوردن صاحب سے بخون دل زند کاسہ چون کند + ہر کس کہ نیت دست بجام
 بالمش + کاسہ در خون جگہ داران عالم میرند + از خار ظالم آن چشم لے پروا ہر س + ز خون
 شکوہ ام چون لا دوا مانے نشد رنگین + کشیدم کاسہ خون در لب خاک مالیدم + در تفسی قلعے
 بیک دلہ فرا دیک سے مانند لالہ کاسہ خورد از زند بخون + ہر کس کشود چشم نماشا درین جہن +
 کاسہ کجا برد کاسہ کجا کے کہ ناخواندہ بر سر خزان مردم حاضر شود و با تقسیم مدار کند از دست
 بہ یعنی کاسہ کجا برم و کاسہ کجا برم بھینہ مستم استمال کنند کمال صفا ہانے سے انجا کہ خزان
 راست روز کار + این سفت طاس گردن کاسہ کجا برند + کاسہ و کوزہ اثاث البیت
 صاحب سے کاسہ و کوزہ افلاک شکستن دارد + چند بیوردہ دل اہل ہند انکسے + ہی نیشاپور
 سے ای کز سببت رسی بہت + از کاسہ و کوزہ ات سیمی بہت + گز در شب و پور نقاب
 اندازے + از چہہ تر نشان پیچے بہت + کاسہ برد از ترادف سفرہ برد از سالک قوی

سے تبسم کمان گل بر او در سر نه که ایک کسر بر فدا خون جگر چه صفت عمر چند ان کجاست که پشت محبت
 کم با تو دست که کاسه نه بست کاسه چون کرده حکیم در صفت اسپه ستم تختش ز قید نعل بسته به نباشد
 کاسه هایش نه بست که کاسه شدن کنایه از خم شدن ظهوری سے سے در خط در با تو رو سے نگاه
 در سجدہ اودیدہ برانو سے سیاہ + بر آہن اگر دوش زہد شیشہ ہمہم + از صلی آن کاسه شود
 پہلو سے سندان + بر مہدہ تفرخش کاسه شود + از غایت از دام پہلو سے نگاه + کاسه ہرسم
 خوردن کنایہ از مہکا ہوا و غوغا عظیم پیدائش تا اثر سے دست رو بر محبوب جہان بسم کند ار +
 کاسه ہا خورد ہسم تا کشف پیدائش + کاسه پیش کے دشمن اجتناب خود پیش کے بدن سے
 چشم بر فیض نظیر سے ہم خوبان دارند + کاسه در پیش گداوا شتہ سلطان چند + در پیش کے
 درشتن شد حضرت شیخ سے رو بہت لالہ اگر کاسه درشت پیش کفم + طہیت داغ کہ مخصوص گلستان
 کاسه بر کف درشتن بر سے در یوزہ کردن بر دیر نجابت سے لگا + نئے ظہور کاسه بر کف دست +
 گہ سے نالہ شہناز کردہ مارا + کاسه انداختن اسپ کنایہ از رسم زدن اسپ بزین درین کاسه
 نیم کاسه بست دریم کاسه زیر کاسه و جہین نیم کاسه زیر یک کاسه دارد دینے چیز سے درین تہیہ کردانہ
 از راہ مکر و فریب طرز سے زاد چارہ ہرگز نہ برسد ان طحال ابرو + کہ جہین نیم کاسه زیر یک کاسه
 جوادار و ہر مفید سے نہ پاک طرف از انعام چینی + دلم را در آفاق طو اسہ بہت + در سلفی دلو
 نے کاسه کس + درین کاسه التہ نیکارست + درینجا لفظ نیم را جان باید خواند کہ یہ سے ان لفظ
 نشود و در لفظ ہم تیر باید کاسه تشکی تکلف نے کاسه در بر کشیدن از عالم ساغر سے کشیدن مخلص
 کاشے سے وقت زہے خوش کہ در دوران بزرگ لالہ کردن صاف در دو برابر ایک کاسه بر کشیدہ
 طاہر دجہ سے چون نشیکہ کہ کاسه شیریں کہ شد بہ شام سیاہ بحر فرد در در زرا + کاسه پیش کی سبہ
 کردن خورد انجہ مت ابروی استن و با میدہ نفعی بجائہ اش آمد و شد کردن درہ در بطہم رساندن چون طنز
 در میر سے شود گویند در کسر کا رفلان ابر کاسه بند کردہ است و تلقی و چاپو سے کاش و کاش نیم جاہ
 شیشہ کاشے سفالی کہ بر ان شیشہ ریختہ باشند کاشی کاری نوع از صناعت کہ در عا کشند
 کاشے تراشش نورالہ بن ظہر سے در تعریف حمام سے بر سے جہا شش ز کاشی تراشش + دل کان فرورہ
 و در خراش + طاہر دجہ سے ز حمار و نادر کاشی تراشش + در از ابو شیشہ کردہ خاشش + کاشانہ
 خانہ کو چک و طاہر در اصل یعنی خانہ است کہ شیشہ ابر سے کاشند و ششے در با ہا نہای آن تہیہ کردہ باشند
 مرکب از کاشش نہیں شیشہ دانہ کہ کلمہ نسبت است بعد از ان یعنی مطلق خانہ مستمال یافتہ ہے کہ طاق
 آن بر شیشہ از مرغان نیز آمدہ خاقانے سے از فرائج ہا عالم مرد کے کچھ سے از انکہ + ہرگز از کاشانہ
 کرکس ہائی بزخاست + دکاشانہ چشم + درہ قدامت دکاشانہ آئینہ + دکاشانہ ساغر دکاشانہ
 کمان در کلام متاخر ان واقع شدہ دخان از زمین بر ماہد غلب کہ بر سر دست نباشد بلکہ غلط است

غلط است و نمی فهمد این ماگر که کسی که با ریش در فن بلاغت مخلص کاشی سینه نباشد چون کمان دیوار و
 در کاشانه مارا که گریزد و دوز اگر بنده متاع خانه ترا و داله هر دلی سینه و حتر زرباز با فاساد ساغور
 از خانه مینا بسوسے خانه ساغور و از کوجبه تا که اربشه می باوه چه میشد و نه از ره خم جانب کاشانه
 ساغور و میان ناصر علی سے تکی میدان قسمت زرق امل جوهر است و آب دیکا شانه انیه بر دن
 درست و کاشتن بئین معجز مروت مخلص کاشی سے در غن کے نظر بر رسم داشت و پند را
 در زمین اول کاشنت و در مجاز تنها که اشته رفیق از رو کے مکرو فریب اشرف سے رفیق اسر
 بر دآن تنه خورا و که در اول قدم میکاشنت لورا و در اصطلاحات اشرا یعنی بر دایندن و صبح کاشنت
 فار سے چنانچه بیاید کاغذ ترجمه قرطاس و ظاهر امر کب است از کاغذ یعنی بانک فیسیراد و اول نسبت
 درین مجاز است زیرا که از حرکت داون آواز مید ب پس کاغذ بنال مجه سرب و یعنی نارد و کتوب و قاله
 دستک و چکا مجاز در مجاز باشد سلیم سے عجب که زحمت چشمی اگر تو از داد و نجا کجا بتود و دوست
 تو تا کاغذ و نرنه کے بے زیارت خواریم صد بار و گرفتیم کور زمین بها کاغذ و که بهار برگ
 شکوفه یا ذرا و جوشنا که فرسته هشنا کاغذ و کمان بر که زخم ریخت دفتر افلاک و زلبس
 کجوتو میریزد از هوا کاغذ و یعنی اول نش زده اش سیه و اش گرفتیم زده نم دیده افشان
 پر پشه از صفات دنبالی بری از الوان اوست نظرت سے پیش قاصد چون دلم اظهار بصیر کے کند
 نامہ را پرواز زکم کاغذ ابر سے کند و دانش سے در دله کاغذ ابر سے رقم کنیم و شاید که پے
 مبریده کریان با برو و از سے زبیس دارد و فور سیم در راج زمین چون کاغذ افشان زنده موج و خان
 آرزو سے عرض خوشوار سیت با سیم زینت امل بدل و کاغذ مکتوب انیر دم بخبر پشه نیست و کاغذ
 دیوان مینا سیم شد نیاتے آرزو و نیست از شیرین کلامی حاجت صلوا مرا و کاغذ سمرقندی نوعی از
 کاغذ خوب که در سمرقند سازند محسن تاثیر سے چون نویسیم وصف صفت نامه کلید سے بود و در
 باشد اگر کاغذ سمرقندی بود و کاغذ دقرے یعنی ردی و فر دایه دکم بها کاغذ و ادا اباد سے
 مزا عید اننی قبول در شرف خود بسته لیکن وجه تخصیص آن بر فقیر مولف معلوم نیست و بهر حال سے دل
 و بیان مراد از نظم آزادی و کاغذ نامه و صل است مراد اباد و کاغذ سوزن و کاغذ سوزن زده
 و کاغذ کرده و کرده تصویر بفتح کاف فارسی کاغذی که مصوران نقش بسیار قلم بر آن کشند و آرزو سوزن زده
 کشند و با زبر کاغذی سفید که اشته دوده زغال در بار چه بار یک بسته بر آن انشانه و آن نقش
 صورتے پیدا کند بعد از آن بسیار قلم استخوان زده سے آن درست کتبه شاه عباس سے جو فرکان
 تیان کلک مصور عشقه یا دورد و اگر برگرد تصویر افند چشم شهباش و کلمه سے کاغذ کرده شده از
 سوزن نرکان نودل و رنگش از سوره آن نرگس بر فن کردم و وجه در تریف سوزن گر سے
 زلبس چشم شه هرگی در نقش و بود که چون کاغذ سوزنش و کاغذ جیبانده و کاغذ بلم بسته

کہ آنرا در نہ دستمان بجلی گویند وان من حیث اللفظ ترجمہ چسپانہ است و بدین معنی تہا چسپانہ نیز کہنت
 شوکت سے بودم ہر مشق تیرہ روز مساکین دارم اگر چون کاغذ چسپانہ روز و شب ہم چسپانہ
 کاغذ حلوا و کاغذ قند و کاغذ سرمہ و کاغذ توتیا کاغذی کہ چیزا سے مذکور در ان چسپانہ و ان طبل
 داز کا رفقہ میباشند ہذا بر چیزے ہتبار طلاق کنند سالک زیوے سے نسخہ صورت شیرین کہ شکر
 آشوبہ است و بیش حلوا کبالت کاغذ حلوا گردو و تاثیر سے عمل شکر باراد خط جو ہرید کنند و
 قلعہ یا قوت رک کاغذ حلوا کنند و اثر سے در جہان مقبول نہ تھا ست مرد و سخن نہ کشت نمئی بیان
 از کاغذ حلوا مرا و ملا قاسم شہدی سے رشتہ شمع گرا از زلف سیاہ تو کنند و کاغذ نرنگہ شود بال
 بر پروانہ و بابا قحانے سے نسخہ سحر سامی کاغذ توتیا شود و چون بکشند سرمہ نکس ہر سر سے
 تا دم کیسانی سے ورق درق تخم بچو کاغذ قند است و نظام و قرظ غم لبان قند تو باد و کاغذ دفر
 کاغذ سے کہ محرمان و فر حساب بران نویسد و زراہ اصطلاح ارباب و فائز نہ دستان مذکورند و کاغذ
 ذوق شکستن کنایہ از تر نشیدین کاغذ مذکور ما نذازہ قالب آن بود انور سے تا عدد لشکرش
 و قلم آرد قضا و از ورق آسمان کاغذ ذوق شکست کاغذ باد با صافہ و فک صافہ و کاغذ سورا
 و کاغذ اطفال کاغذی ہستہ کہ اکثر اطفال بر میان بستہ ہوا سرد نہد مخلص کاشی سے زاہد زخفت
 عقل خود را برد بواج و اگر بر میان دندش چون کاغذ ہوائے نصیر ہوائے زبس گد اخذ عشقم
 بزور رشتہ آہ و سبک جو کاغذ اطفال بہوار رقم و سخن سے کہ عشق بود روز اول تہاوش
 کتاب حرف ہواست کاغذ بادوش و یقمان نیش پوری سے نو آموز جافیلے کہ در و ام غنم دارد
 رود ز عالی بر باد کاغذ باد میہ اند و طالب کلیم سے چہ حاجت بقاصد کہ نا مہای کلیم ہستہ
 بدان بچو کاغذ ہواست و سیر شرف سے چنان شد ہوا تر فیض سبحان کہ شد کاغذ او کشتے آب
 طفل اشکم کرد دیگر کاغذ باد آورد و عاقبت بہا و خواہ رفت اوراق دلم و طاقیل شکر گینی داوہ ام
 فطرت دل خود را کہ کاغذ باد ہواست از جا بردار رنگ او و اسیر سے بہا و رفقہ طفلیت کردنی
 من کہ نا مہای مرا کاغذ ہوائے گرد و صائب سے نکر د تا رة مار نفس در دل ز عاوشی و چون کاغذ
 ہر سر داز کتاب زندگی ہستہ و بیکہ و جلوز زمین کیر گشت کاغذ باد و بیج جابر سے ہر کہی برانند
 کاغذ روزن کاغذ ہای رنگینے کہ بر تابد ہا تجمیع کنند رخنے سے خانہ ام سبک زویدار تو روشن شدہ است
 برودہ چشم مرا کاغذ روزن شدہ است و کاغذ نمہ کی خط نمہ کی درین مجاز است وجہ در تریف کاغذ
 سے فروغ خوش باینہ زندگیت و مرا کاغذ ش کاغذ نمہ گیت و کاغذ زر کاغذی کہ بلہا در ان عہدہ
 کیسے دندہ و کاغذی کہ حساب زرقہ کہ بہ تحویل کے کردہ ہستہ در ان نویسد و برات بہ پروانہ و خواہ
 زرقہ و کاغذی کہ طلا کو بان ورق طلا و نقرہ در ان نکا پارندہ و ورق طلا و کاغذ سے کہ از کے نویسنہ
 بگرنہ بعد از انکہ زر سے بوی سپردہ ہستہ تا از کما نشان اور شہری دیگر اصول در آید در ان بابا اصطلاح

باصطلاح عرفان هندوستان مندی و در فارسی سفته بوزن گفته خوانند و شیخ سرب نیت شیخ شیراز در دیباچه
 کلمستان فرایه در قوه مشتاقش که چون کاغذ زرمیرنه کاغذ مشقی بان مشقی که بیاید قبول سه برنگ کاغذ
 منصفی بیاه نماید + اگر بزم محسم شود نوافل ما کاغذ دوری نسو که اطباء به بیمار ان نوشته میهند و کاغذ کبود
 در ولایت رسم است که عطاران دواراد کاغذ کبود چیده دهند و در کاغذ سفید مشکون نمیدهند و بکار دیگر نیز
 آید یکی از شتر گوید در نذمت فلک سے اینجا کاغذ کبود است از بردارغ کردن تا نیر سے تدریر در مسلك
 روشن ضمیر نیت + در کاغذ سفید ندیم دو کنند + مخلص سے گزینها سے شرم از کاغذ کبود است +
 خالص ز حکمتی نیت چون کاغذ دوری + ازین شتر ستفاد سے شود که کاغذ دوری عبارت از نیت حکیمان
 است که به بیمار نوشته دهند و الا بیت یعنی سے شود قائل کاغذ اندازه سینفه در نیت ترکش دوز
 سے سوزن نرکان او از بسکه بے اندازه زد + برده دل کاغذ اندازه بندارم زد + کاغذ نیتی کا نیت
 خاص فرنگه که چون از ابا همان نظریه بنیاد شکل بیتے از ان مری شود دین از ایل زبان به تحقیق نوشته کاغذ
 عکسے جلال سیادت سے بسکه زکین شده از نقش بنان سینه ما صغیر کاغذ عکسے بود آینه ما خان کرد
 سے کل ابر شفق زکین رشاد ب + ز عکس کاغذ عکسے شده اب + کاغذ گر انکه کاغذ بار ابار و طرا
 سے بسکه خورد از نوظان تحریر شوقم دست رد + رضا د نامرام چون قالب کاغذ گزست + وجه
 سے ز کاغذ گرم باشد آن اضطراب + که شتر حسن کنجه بچندین کتاب + کاغذی منله کاغذ فردش بر جبر
 که پوست آن تک رنازک بود چون بادام کاغذی و جزو کاغذی دیوبندی کاغذی در عرف هند
 اطلاق کاغذی بر شخصی کنند که بر اتمهای خواه داران از دفاتر کدرانده زوار از خزان وصول آورده
 ما بهار سانده خان ارزد سے تا کے شوے ترش بر شیرین شمایل من + کتوب عاشق است این کتوب
 کاغذی نیت + کاغذ گیر حروف در رستان بجهت منع نفوذ باور در پی و بجزو خانه بکاغذ و طلق میگیرند
 و کاغذ نیت که بر سبکه و بجزو مایدان با جیبانده تا گرد و بخار آفتاب در ان رسد عموماً نیت سے یا نهان
 ز نظر گشت جوش دیده سفید + مانع بر تو خورشید بود کاغذ گیر + و جزو سے باشد که خاتم نیت ان مانع
 سازند و شکام نوشتن نامر و ناندان کاغذ در ان سوز کنند تا از اسب با بر رسم خورد درین دنیا
 متعارف است کاغذ بری بضم موصده کم کردن جمع زرار کاغذ از روی دوز سے در نیت درین اصطلاح
 ارباب دفاتر است ملاطرا در مشاجرات بری آورده که مشرف کل کاغذ بری کرده کاغذین مانع
 تنهاسے کل کاغذ که در شا دیها و حشین عریها سازند ملاطرا سے کاغذین با رسم سربا چون نیشام
 ز خدار به خبر بید ان نیت کردار حین بر من + کاغذین جامه دکاغذین بر این جامه کاغذ
 که نسریا دیان به شنبه دور قدیم رسم بوده با با قفانے سے زغبان داد و بخویم فغانی مهربان
 که سازد کاغذین بر این از طومار افسون هم + قافانے سے تا که دست قدر از دست تو بود
 کاغذین بر این از دست قدر با در به سیف الدین سفرنگے سے کاغذین جامه جویج سے

بزائم بر شے : تا کجا خواهد رسیدن زین نظم کار من : کمال اسمعیل سے کاغذین جامہ پونہ دیدرگاہ
 آہ : زاوہ حاکم من تاہرے داد مرا بہ کاف مسلح باصطلاح لوطیان فریح ظہوری سے خارہ اش
 کاہ کیلئے مخزن ہسرا کون : ساخت از کاف مسلح قفل گنج شایگان : کافر بکفر فاست و کفار و کفرہ
 جمع و فارسیان بہ فتح نیز خونست و با سوز ز قانیہ سازند سیف سے در شہر ز ترکان خفا کشی ستر چہ
 جسم ز کے نسبت زین فاسم کافر : خیر سردے زامن در شہ عزم تو پیش خوف کسان ہر عدل
 ساختہ خرم تو پیش ظلم سپر : زبان تیغ تو پرستہ در روان عدو : کسان تیغ تو ہموارہ در دل کافر
 دین ظاہر از اچتہ است کہ اکثر لفظ کہ فرد محل ظالم و جسم دشوخ مستعمل شدہ : در شہر معنی منکر
 دین محمد نسبت نہا بنا بر جفا طہر اب را بدل برہ چنین خونہ تو سے در نواح کابل کہ زبان آنہارا
 کافر ی گویند ثابت سے مطربے تیر و کمان از نے و جنگش در دست : کافر ی زاوہ بٹھے رہن
 بیان شدہ : کافرستان م کافر جہ کے مقابل کافر ذمی بذال معجزہ کہ مطیع الاسلام بود و از خبر یہ گیرند
 در بے انت کہ با او حرب در جب است صاحب سے کجا ہشتاد چشم بویکانہ مبرود : مسلمان کافر
 حربے درین تجانہ مبرود : کافر کے کافر کے کہ گشت خیرے ہشتاد مثل ہوں و نفا سے و منکر
 دین محمد سے بود مینہ یعنی سے ز خط صفحہ رویش نظر بیکرم : کفر کے عشق جو من کافر کے نسبت
 رہنما گتے نیز یہ معنی است جلال بیادت سے نشانی بیادت کہ مت جان کرد : دل اینہ است
 ز نور عرفان گردد : از علم رہے برفت بیدار کن : مانند گتے کہ مسلمان گردد : کافر ہر ای گناہ از ظلم
 و بیہ او فطرت سے نور کے عاشق بنیاب تاثیر سے در دارو : بہل سے مالہ ناقوس کافر ہر کے را :
 ظہور سے در محبت کم زینہ نے بر عین ناز من : از خدا اندیشہ کافر ہر کے انقدر : اجل جان را بہت
 میگند از گشتہ نازش : کافر چشم نو سے ہر وقت کافر ہر کے را : کافر فرہ این لفظ ترا شیدہ میان
 ناصر علی است سے جب ستم کرد علی ز کس کافر فرہ : کہ بجز مالہ بت در دل ناقوس بود : کافر گتہ ناباس
 درین لفظ مینہ مقطوع الاضافہ آید میر بھی مازد سے سے تو کافر نعمتی صحیحے و گارہ : خون دل تنم نتیہ کرد
 صاحب سے اگر بزخم کافر عثمان ہشتاد گران بیکان : زبان شکر در زخم اراد روان بیکان : کافر ہر ہاد
 صاحب سے جان زرد دل کافر ہر ہاد م بر جات خود : کہ قطع رشتہ جان قطع زناوہ است نہا سے :
 کافر معروف ذناب ترا صفات اوست کافر ہر ہاد کتاہ : از کافر خالص غیر خالص را علی گویند
 کافر بار بوحہ کافر خوار معروف و کافر خوردن گناہ یا زایل کردن رجوبت کلیم سے ز خود دشمن
 کافر دادہ گردون را : کہ ذکر کار کرد و لفظہ استن : نظامی سے جو ہر کافر آدم نبرد : زرد کے
 نور کافر خورد : درین بیت معنی خود نیست سے بر آید کہ وہ ابر کافر بار : ہر از زمین گشت کافر خوار
 یکے خرم از رسم گدختہ : یکے خانہ کافر ہر ہاد : کافر گستر دن گناہ از رختہ شدن برف
 فردوسی سے گنزد کافر ہر ہاد شک : کل از غوان شہ پائیز خشک : کافر در محاسن کشیدہ ن

در محاسن کشیدن کنایه از سپید گردیدن ریش بر خرد سنه حرفی بخوان که چون ورق از جمل سنه سپید
 کا فور در محاسن بخت جوان کشند که کافیه نام کتابی معروف در علم نحو و فارسیان تشبیه به نیک استمال فانی
 ملاحظه در تعریف معنی سے از دگشت کافیه زیر و زبر باشد که از متبه او خبر اما اگر کافیه را بطرح
 تقدیم و نه در حساب این تلفظ نمی شود کاکل بضم کاف دوم موسی تارک کسر از نجاست که تیر سر
 گذار را نیز کاکل ربا گویند درین غیر زلف است مشکین ها از صفات دست سینه در کوه بیاید و باغظیرم
 زدن مستهل صبر یک نه فرستے بیان کاکل و زلف تیان کجاست و شوریده براد باغ و دل تجاب کو
 عباس قیخان ولد حسن خان سے زلفش از کاکل بریشان خاطر است و زیر دست چون خودی برون تان
 آشفته کاکل بریشان کاکل کاکل شیخ دوو که بر سر شیخ باشد زلالی در قبضه آمدن محمود با حکیمان بر ایاز
 سے سوئے نرم ایاز آمد این جمع و بریشان تر زمین کاکل شیخ کاکل شانی بریشان کردن کاکل از
 چه عرض غنائے طالب استے کاکل شانی مبارک نیت بر طامس عشق کسر زبر بر جو بیتار
 بیاید کشید و مقید تا مرادیه در بریشانی و میکند شاز کاکل اتقانی و کاکل شیخ کنایه از اول
 صبح سلیم سے شور بچی در چین از بیل صبح است و این شایسته سر او از خم کاکل صبح است و کاکل کشیدن
 بر کتختن و ترغیب دلون اورا بکاری یعنی موکشان بر بر کار کشیدن خاص سے کاکل میشکند ذوق
 سے آشنا بیها و عشه پرگاه بنجاک از قدم مل بریزد و کاکل هر دو کاف تازے نان تک دور و لاغر
 نیز هر دو سننے سے از غم نان هلاک گردیده و کاکل از شوق کاکل گردیده و نام قلم از آذربایجان
 هم از دست سے از رخ جهان بر کز خاک و نشیند غیر قلم کاکل و کالادان نام جائیت کقصه
 خوان آن بسیار گو بود سفای سے کسے که گاه تا کتر سے کر بود و نفس دراز تر از قصه خوان کالادان
 کاکو بر اورا در که آن را خال نیز گویند سلیم سے توان نیت وے جوش بجان سے کاکو و چه بر کاکو
 سوئے کچھ و کاکو کاکو و با کوشهر است نزدیک شردان کاکل نیتی است در کالادان ظرف عموما و کدی
 شرباب خصوصاً در ظرفیت سفالین که غربا بنجا کتر بر کرده در حالت بیار سے نقلد آن پیش خود گذارند
 شفای سے کاکل بلم کثیے جا رسوای نسق و نر از زبان در سے بنه شپوار کاکل کون جوش
 میگردد و همچو حلوا از دوش میگردد و میده کان که در محل درده کاکل خویش بر کنداز جو کالادی
 و بریش خاوند سے متاعی را که در خریدن آن مضایف کنند بر سطر به برون بود در الوقت باغ را
 برسد که اخترف بگوید یعنی اگر به است پیش ناست نه پیش من کالادان آب کردن قیمت زیاد از
 از دوش گفتن نام کبلائی سے باکم است جگر گوشه است کاکل مرا کاکل بود کاکل خویش
 از بکنم و کام دکا که خویش و آرزو دکام دیرن بروی آرزو خویش خود دیدن نطافی سے
 کاکل دل گرج ز جان خوشتر است و عاقبت اندیشه از ان خوشتر است و خواجہ خیر از سے
 دست رنج تو مان به که شود حرف بکام و دانے آخر که با کام چه خواه بودن و حکام رفتن بر چری

در آمدن بکشتن . و کشیدن . و بردن . و گرفتن . و یافتن . و کشودن . و بر آمدن . از چیزی بر آوردن و آوردن
 استعمل تا کام . بنا کام . بسند کام . تمکام . خود کام . خود کام . خوش کام . دوست کام . دشمن کام . شایم
 کام خاریدن کنایه از خواستش و میل کردن بجزئی و کام شکافتن مگر شکافتن و بکام رخن در گنجه رخن جزا
 سیدال سے بیگانه تھے بہت عشق کہ در کشف مازول بہ چون شکر کام سنگ شکافتن بان اور میر بر بان
 ابر قری سے سوز لفت بان مید او کام . دل رزے برینا سے سیاہ است . زلالی سے چلی تیر او
 از لب بام . بہ در عکس سے میر و کام . اشرف سے کام ولا از اند بن خود کشید . از دوان
 او سخن خواہ کشید فردو سے . بجان اشقی و اوست زینار . با یوان شود کام کز سے تیار .
 براید ہی کام بہ گمان . شیخ شیراز سے بر آوردن کام مسید وار . بہ از قید سے شکستن تیار .
 حافظ سے دلبر کہ جان فرسود از کام دلم کشود ازو . نو مید توان بود ازو باشد کہ دلدار سے کز . دست
 از طلب مدارم تا کام من براید . بیاتن رسد بجانان یا جان زتن براید . در ویش و ملا ہروی سے کل
 کام تازگے وتر سے داد و ہرات . مرحوم بلبلے کہ اسیر بہشت ماند . طاہر غنی سے جو خیر کام
 دل ز جات ابد گرفت . ہر کس کہ تن مذا و با ہمار زندگے . صاحب سے توان بخاشی از عمر کام
 دل بردن . دراز میشود این رشتہ از گرہ خوردن . کام بردار سخن و برگرفتن است کہ چون طفل متولد
 شود قابل با کشت عمل کام او بردار و ز قہ در حلقش ریزد و بنا گوش کردن نیز گویند اشرف سے بردار
 استکان ز خون کام مرا . کردست چنین نزدیک اندام مرا . خون خوردن من جنانکہ در طفلے بود . بیانا
 بہین شیشہ حجام را . ہنوز سے ز بہت دایہ کام برگرفت . بشہد دیگر انم سے غنی نیست
 کامیاب و کامران و کام و کامکار مقابل کام کشش و کامجوی حافظ سے من اگر کام و دشمن
 خوشدل جو غیب . مستحق بودم در نہایت کام دادند سید اشرف سے دل اگر کام و اندر بطولے
 کرد . کے بخجولہ قد تو تلے کرد . میر نوری در مع ابوالحسن محمد سے جو کبڑے ز خدا چو
 جہان . یقین شناس کہ برہر کہ بست کام دست . ستارہ کرم بہت و نتوہ خود است . نشانہ ہر دست
 یکانہ و دست . شکر او کن ناشوی برہر کہ خواہی کامکار . نام او خوان ناشو سے برہر کہ خواہی کامکار
 عادی سے تیر فلک ز بیم ستونہ کند جو تیر . چون عرفم کامکار تیرہ بر کمان نہد . نظامی سے و لیکن بہ
 دولت کامکار . باشد بے گراہ بایدار . جو بردشمان شاہ شد کامکار . شد از فرقی کار او
 چون نگار . کامل عیار تمام عیار صاحب سے آتہ کامل عیاران از محک ظاہر شود . تن بہ سنگ
 کو دکان وہ در من صحرا گیر . رنگ نہ امی است کہ روزم سیاہ از دست . در دست من ز قہ کامل عیار
 عسر . کان جای بودن و پید شدن چیز ہی کہ کبھی وضع ہے بوجہ آہ . درین لفظ اگر چہ اشارے
 است لیکن از حسن اتفاق اشارت نہوے عاز اشفاق نہ نسبت اولیبت عرب باعتبار مقرر
 ایشاد و بلفظ افشا دن استعمل انور سے سے جز سوزے جو در لفظ تاز سے . کان فانی جو با کام

کم سادی به کان ملاحظت از اسامی محبوب است کاو کاو داغ بار خرم اناخن کاویدین تا نیزه اسرار کاو کاو
 مامون مطرب درین بهار به جوشید خون تازه ندان کهن مرا به کاو کاو نیزه و کاوش نیزه لفظ آمده است
 و کاوش دید، مختار حضرت شیخ سے کاوش دیدہ دل از سینہ با بیرون کرد و خانہ بود از بود از بیستان تا
 جناب سے از کاو کاو آن ترہ ام بخر نیزه به کفره خون من زبان شیر نیزه به کاو لی و کوبے لولی کعبی از
 از اہل حرفہ ہر کہ چیزا سے زشت دنا ہوا در سباز و این رو بر کسے کہ چشم راج کذب بینی در ہم کشد بر اطلاق
 کنند و سندن آن در جاقو دستہ کردن کہ شت کاو رس غلبت کم نمی بر نیزه مخصوص نہہ دستان
 کہ از اجینہ گویند جادرس موب آن کاو رسہ چیز نیزه بخورد کہ در خودی مشابہ کاو رس مشہد ظہوری
 سے شد وقت کہ در یکبے درین نیزه به کاو رسہ از رخ از زین نیزه به از رسدے کاو خوشہ جنان
 در بزم به زین زر کل اشین بخرن نیزه به کاو رسہ کاری نیزه کاو رسے و خودہ کاو رسے کہ شمشیر
 سلمان سادجی سے تاج کل ہر اگر زرش کاو رسہ کاو رسے کہ وہ اندہ شمشیر آدیزہ سے اردو گوہر شمشیر
 برام قفس نشان زرد بل و بر به کاو رسہ از تر د نظر به کاو کت ان چیزیت شکل جادوہ در آستان
 از ستارہ سے فرد ہسم آیتہ کہ شہا کا ہی نظرایہ و ہر بے بجرہ خوانندہ تیغ دکان سوطاق فی طوار
 جو بسیار از شہمات است کلیم سے بزم قدر تو طوڑ کہکشان در دست به سپہ از بر خلاص مدح
 خوان تو بار به نریج از کس کہ بکلفت کہ بیست اسمان آید به ہم تیر جودت از کمان کہکشان آید
 از سے بطاق قمر طلال توسط کہکشان به کتابہ است کہ از اب زرش است کارہ به جانب سے
 تشہد خورش تیغ آبر کہکشان به زبر این شمشیر بے زہار چون خوابد کے چیل شکستہ بجا برنے
 آید به زراہ اشک من سوطاق کہکشان بر نیزه به ملاحظو سے شہدے گفت ساغوش زخراں به نو اساز
 ز شمشیر نے کہکشان به کاو . دشمن کاو . جا کاو . کاو بار دگا پرنہ با دو ادون دگا کہنہ یاد و ادون
 سخنان کہ شمشیر یاد و ادون مرزا اسمیل ایسا سے مریت سفید گشت و ہوزت بسیر ہوت به تا جند کاو
 کہنہ تو بر باد میدے به ملا شہی سے کاو کہنہ چند شہی توان بر باد واد به ہر جہ کوئی باہر از اندز
 کوئے وینہ کو به طور نے سے زبیا صلے ضم خرم نداد به کہ کاو پارنہ بر باد واد به درم شدہ
 پامال تر خورد و عشق کہ گو خضر باد کاو پارنہ مدہ به صد جان بجوی نے خرد مدہ عشق به کہو سے
 حاصل امسال سبار به مدہ بر باد کاو پارنہ به کاو از تو اگر نیت کہہ ان از نیت شلیت مشہور یعنی از
 طعام از غیر است شکم خود از نیت جو پر سیر نمیرے کہ از ہتا خوی مدیر الہی بہہ سلسلے بسیار بخور کہنہ
 بر اسان از نیت به بر خوش تر جمی کہ این جان از نیت به و یک شکم از طعام لبریز کن به کہ کاو نباشد از تو
 کہہ ان از نیت به کاو در دہن گرفتن بخوردن در نہاز خواستن چیز ہا سے بر کہ کاو در دہن گرفتن
 دمان نیواہ لیکن رسم نہہ دستان بہت کہ سلیم سے کہ میدان ریاضت کہر باد و جوئے کند به کاو کہو
 و در دہن از شرم رنگ زردا به کاہل قدم سست قدم ملا فرین لاہوری سے ز اشک حیدر شد

و
 زمانہ

بہار از نیت سیر ہوت

چوب نفس سبز چرخه کابل قدم صیاد اراغ غذا بسیدل سه نیت راهی که کابل قدمی نشود
 پانے خوابیده عصا نیت که من میدانم حمله خراسانی سے زن کابل قدم بار نیت برنی تا به
 بل باید حواست کرد که هر این عقوبت راه کابل پانے درود شخصی که همه روز زیر پای درخت ابرود
 در کشیده باشد و صبح کار از دستش بر نیاید و طیان چنین کسی گفته اند که گویند که سلام و سکون نون و قاف
 به تختای رسیده کمال خنده که کبری جنت جابک سیب شیر منیش کمال به پیش اهل عشق باشند
 کابل پانے درود و دین در بخو گوید سه بر نفس کرد و آفتاب درود است از کابلان پانے درود
 کابل پانے نشسته و با لفظ بچیدن مستل صائب سه کابل از بسکه بچیده است در عصا من و میگردد
 نقش پانے من سلاسل بزین مع البارات تازی کباب بافتخ گوشت که بد از برند
 بر سه بریان کردن و فار بیان بچینه گوشت بریان بطریق مود و استمال نمایند در نهار است و ترنازک
 خورجکان خام از صفات اوست سینه کباب کباب درنگ خواب کباب نکسود و کاسمشه
 سه میرد دستانه بر خاک نمیداند که من در کفن بچون کباب درنگ خوابیده ام صاحب سه
 چون کباب درنگ خوابیده شور من کباب است کاکاکا کباب کباب خوابیده ام سه برود کباب
 سنگ نوسه از کباب خوب که بر سنگ بریان کند اثر سه جان عم فرسوده داغ خوی تشنگ
 اوست سه از دلش بچون کباب سنگ میوز و دم کباب قند ارسه نوسه از کباب که در کابل
 و تواج آن شهرت دارد در این از بعضی رسایل طرا معلوم میشود کباب ورق و کباب نهی نوسه
 کباب که کشش سیاه باشد کباب شامی و کباب حنیسه و کباب دار ای و کباب کل بر کدام نوسه
 از کباب بوسین بشکل کل میگذرد سلیم سه در کشش که جره بر افروخت شمع ما بهستان میوزند بخیر از
 کباب کل و خان آرز سه اگر کباب حنیسه بود نهی سه در دل سیاه خواب کباب شامی است
 شیفخ اثر سه فرود شام غریبان ز تلکای است درین سفر دل بریان کباب شامی است
 تا نیر سه بین نهی سخ جگر نفس از نهی سه و دم حضرت فاش کباب نهی سه و حید
 در تعریف کبابی جو خواند از کتاب دلم سبق سه شد از شوخیش چون کباب ورق سه در خانه
 سه لذت پوست تخت فقر یافت سه در مقدم کباب سه است سه کباب که شسته کباب
 سوخته از کار رفته و سنده آن در لفظ که شسته سیاه کباب برک تاک کبابی که از برک تاک سازند
 مفید یعنی سه ز شوق سینه سه سینه جاک است سه درم برک کباب برک تاک است سه کباب
 تر از آن آمو صاحب برهان از مویه آورده که کباب از بر گهای برف که در امام بستان بار و خواجه لطفی
 سه کباب تر از آن آهوی نر سه ناک رنجیه آب راوز جگر سه کبابی اگر کباب سباز و حید سه کبابی
 از آن روی پیراب و تاب سه مر کرده بر نفس دل کباب سه سیغی سه بسوز عشق کبابی سه که خام
 برود سه مکر و خوان محبت کجرام بود سه کباب کردن در کندن و انداختن در ساندن سه کباب بچون